

Молодий Комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня
1939 року

№ 20 (4099).

СУБОТА

19

ТРАВНЯ
1990 р.

Ціна 8 коп.

19 травня—День народження піонерії

Восени в Артеку відбудеться X зліт піонерів, на якому хлопці й дівчата вирішуватимуть питання про прийняття Статуту організації і введення до її складу дорослих. Вони, увійшовши до організації, приймуть на себе добровільні обов'язки сприяти піонерам у їхній діяльності. «Молодий комуніст» уже не раз звертався до цих питань.

Із 14 по 17 травня в навчально-методичному центрі ОН ЛКСМУ проходило навчання старших піонерських вождів заміських таборів. Від цих юнаків і дівчат залежить, наскільки цікавим для піонерів буде життя влітку.

На знімку зліва: Микола ПАНЧЕНКО (піонерський табір «Зіронка»), Світлана ЧЕРКАСОВА (п/т «Колосок»), Дмитро ПОПОВ (п/т «Хвиля»), Ірина БУЛЬБА (п/т імені Ю. Гагаріна), Вадим ПАВЛЕНКО (п/т «Хвиля»), Наталя ФЕДЯЄВА (п/т «Чайка»), Жанна ЖЕЛЕЗНЯКОВА (п/т «Світання»), Світлана СТЕПАНОВА (п/т «Сосновий бір»), Лариса ЖУЙКОВА (п/т «Чайка»).

А ті, хто вирішив чи мусив залишитися у місті, можуть відвідати виставку «Ми і наші діти», що відкрилася в обласному Палаці піонерів і школярів імені Леніна. За годину на ній — її Величність Творчість, Леді Натхнення, Міс Фантазія. Їх тут понад 300 — цікавих експонатів, до яких долали тепле серце і вміння керівники та члени гуртків Палацу. Маєте естигнути — виставка закривається 24 травня.

Фот. В. ГРИБА, І. ДЕМЧУКА.

22 ТРАВНЯ, Т. Г. ШЕВЧЕНКО

Що для вас говорить ця дата? На жаль, для багатьох — нічого. Мало хто знає, що цього дня відбулося переповнення праху Т. Г. Шевченка, виконано його заповіт (відомо, що помер він 10 березня у Петербурзі). Царська поліція всіляко намагалася перешкодити цьому, але переповнення Кобзаря стало подією величезного патріотичного значення. Майже 130 років цей день відзначали читанням віршів, піснями, мітингами біля пам'ятників Тарасу Григоровичу. В роки сусловсько-бреж-

нєвського духовного ботота такі зібрання заборонили, жорстоко розганяли. Зараз поступово відроджується наша національна свідомість, повертаються традиції. Нещодавно Рада Міністрів УРСР прийняла постанову проводити цього дня шевченківське свято — в одному з міст республіки. Як же буде відзначатися цей день у Кіровограді?

Управління народної освіти обласного комітету, заступник начальника О. О. Медведєв:

— Дані про це будуть пізніше (на час підготу-

ни матеріалу вони не готові — авт.) зараз проводяться по області обласно-масові заходи, сьогодні останній день навчання в системі політосвіти.

Ми зараз нічого не нав'язуємо, у школах самі проявляють ініціативу, ми можемо й не знати.

Інспектор Ленінського району В. І. Усачова:

— Дітей багато є талановитих. І вірші пишуть, і читають гарно. Ми недавно проводили пушкінські читання, можна було б провести і це свято.

Управління культури обласного комітету, заступник начальника управління Ю. І. Компанієць:

— Проводитиметься велике свято до 150-річчя М. Л. Кропивницького. Початок — 19-го травня. Урочисто відкриється воно на території садиби. У Бобринці проходитиме театралізоване свято «Гордість української драматургії», буде багато інших заходів. 22-го увечері в театрі відбудеться урочистий ювілейний вечір.

— А до дня переповнення Шевченка щось проводитиметься!

— Дай боже нам справитися із одним святом. Голова обласного літоб'єднання В. О. Погрібний:

— Цього дня у нас в області проходить день поезії. У школах міста (№№ 13, 9, 11, 22, 5, 26) учасники свята проводять уроки рідної мови. О 16.30 біля пам'ятника Шевченку місцеві поети читатимуть вірші. В Олександрії відбудеться поетичний вечір.

Голова координаційної Ради Кіровоградської міської організації Руху В. В. Бондар:

— Товариство української мови ім. Т. Г. Шевченка і міська організація Руху проведуть півторагодинний мітинг біля пам'ятника поету (заявку подано на 17.00), а після урочистого відзначення 150-річчя М. Л. Кропивницького у драмтеатрі (це буде близько 10-ї години вечора) покладуть квіти до пам'ятника Т. Г. Шевченку, при запалених свічках співатимуть пісні на слова поета, читатимуть його вірші.

Віднині це свято має стати традиційним і на Кіровоградщині.

ШУКАЄМО ПОЗИЦІЮ

Вже пройшли два місяці звітно-виборчої кампанії.

Значна частина зборів в школах Олександрії, зібрання в Користівській середній школі Олександрійського району, в спеціалізованих школах Знам'янки, в Добровеличківській середній школі № 1 пройшли за активної і конструктивної участі учнів у обговоренні допові-

дей, резолюцій обласного збору учнів-комсомольців, виборенні і прийняття рішень.

Звітно-виборними зборами Користівської середньої школи Олександрійського району прийнята резолюція-протест проти будівництва на території району заводу по захороненню радіоактивних речовин.

По-новому звучать на зборах питання взаємостосунків з педагогами, партійними органами і адміністрацією. Вносяться пропозиції по зміні форм співробітництва.

Гостро піднімалося питання дальшого розвитку педагогіки співробітництва у Дмитрівській середній школі Знам'янського району. Дана висока оцінка фестивалю нестан-

дартних уроків, які разом розробили і провели педагоги і учні школи.

Школярі Новоукраїнського району позитивно поставились до розвитку шкільної економіки, впровадженню нових форм організації праці.

Організовано проведення зборів у містах Олександрії, Знам'янці, Кіровоградському та Ком-

паніївському районах сприяли попередні семінари комсомольського позитиву і організаторів позитиву і організаторів позитиву, ділові ігри...

І все ж, ще багато зборів проходить нецікаво. На зборах в Звенигородській середній школі (м. Олександрія), класних зборах Пантаївської школи-інтернату, Новостародубської СШ № 1 Петрів-

ського району панували пасивність і байдужість до долі своєї організації, комсомолу в цілому. Виріс скептицизм і невіра в можливість комсомолу, звітами й виборами майже скрізь займаються тільки відділи шкільної молоді райкомів комсомолу.

Відділ освіти м. обкому ЛКСМУ.

ВОЇНАМ-ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТАМ УСІХ ПОКОЛІНЬ

В Ульяновці відкривали пам'ятник. Вірніше — Пам'ятний знак воїнам-інтернаціоналістам усіх поколінь. Відкривали в переддень 45-ї річниці Перемоги.

...Раніше на тому місці, де зараз у землю віс пам'ятник, росли собі безладно дерева. На них навіть уваги ніхто не звертав. У самому центрі міста. Росли до тих пір, доки працівники райкому комсомолу не показали «Комсомолку» комсомольцям-«афганцям», у якій йшлося, що дець таний пам'ятний знак уже споруджують. Було це в листопаді 1988 року.

У тому ж місяці з первинних комсомольських організацій РВВС і райоб'єднання «Сільгоспхліб» надійшли в райком виписки з протоколів «афганців» прагнули відбудувати і в себе, в районі, подібний знак.

Почали із збору грошей. Всяк було: після звернення через газету і по місцевому радіо до жителів району одні самі приносили, передава-

ли, переказами слали. Інші відповідали зверхньо, моваля, кожному копейку рахувати треба. Та останніх не так і багато було. 26 березня цього року, маючи чотири тисячі (всього зібрали більше 7 тисяч) карбованців, молодь Ульяновки почала будівництво.

Викорчовували дерева, завозили землю, прокладали доріжки, вкладали тротуар, траву сіяли разом з колишніми воїнами-інтернаціоналістами і включно всі працівники райкому комсомолу. Іх тут бачили завжди — і після роботи, і у вихідні. Допомогали «афганцям» до самого відкриття.

На відкриття зібралось дуже багато людей. І майже в кожного — букети, корзини квітів. Важко передати ту хвилюючу годину, коли звучали слова про героїзм, мужність, коли хвилююче мовчання шанувалась пам'ять чотирьох земляків,

котрі загинули на землі Афганістана. Це — СЕРГІЙ МЕМРУК, ОЛЕКСІЙ ПОПОВИЧ, ГЕННАДІЙ МЕЛЬНИК, ДМИТРО ШПАК. Всього через цю війну пройшло більше вісімдесяти ульяновців.

І як пам'ять про це — в центрі міста ними ж і з участю всіх комсомольців, та й скажемо так — усіх жителів району — споруджено Пам'ятний

знак воїнам-інтернаціоналістам усіх поколінь.

Окремо хочеться сказати про комсомол, який доклав максимум зусиль при спорудженні пам'ятника, який постійно рухав цю справу. Хлопці й дівчата з райкому комсомолу були не лише ініціаторами цієї справи,

а й її виконавцями. Наведу один лише приклад з ялинками.

Іх, маленькі ялиночки, привезли з той час, коли садити ще не було куди. Довелось деревця прикопати на городі в першого секретаря райкому комсомолу Володимира Халаяки. Декілька разів на день бігав додому Володимир підлизати ялинки, щоб не посохли. А скільки зробили комсомольці разом з «афганцями» при встановленні знаку! Все це — їх заслуга. От шкода лише, що не вони відкривали це свято, що дець в стороні лишився комсомол і згадувався він мимохідь. І що не доручили їм, тим, хто по-праву вклав максимум зусиль у спорудження пам'ятника, бути по-праву поперед у цьому святі.

Зрештою, не це головне. Головне — є в Улья-

новці Пам'ятний знак воїнам-інтернаціоналістам усіх поколінь. А ми нагадаємо лише ульяновцям, що робили його разом з «афганцями» комсомольці району, і в першу чергу ті, хто працює в райкомі комсомолу.

Юрій ЯРОВИЙ.

м. Ульяновка.

* * *

Бюро Ульяновського райкому ЛКСМУ України і районна рада ветеранів-інтернаціоналістів висловлює щирі вдячність за практичну допомогу у спорудженні у місті Пам'ятного знаку воїнам-інтернаціоналістам усіх поколінь: адміністрації і курсантам автошколи ДТСААФ, колективом СПТУ № 11, ремонтно-транспортного підприємства «Сільгоспхліб», міжгосподарської пересувної механізованої колони, міжколгоспного комунгоспу, шляхової ремонтно-будівельної дільниці.

Фото Л. СТЕБЛІВСЬКОГО.

Р. С. Як повідомили з Новгородківського райкому комсомолу, в них теж відкрито Пам'ятний знак воїнам-інтернаціоналістам усіх поколінь.

«НАБРИДЛО БУТИ ПРОХАЧАМИ...»

Олег Мовчан народився 1964 року в селищі Добровеличківці, закінчив Бобринецький сільськогосподарський технікум імені В. Порина. Під час військової служби перебував на території ДРА, має нагороду. Працював агрономом у колгоспі імені ХХІІ з'їзду КПРС (снт Добровеличківка). З осені 1987 року — працівник Добровеличківського райкому ЛКСМУ України, з нівтія минулого року — другий секретар.

Олега Мовчана обрано делегатом на XXVI з'їзд ЛКСМУ України, який відбудеться у червні в м. Києві.

КОР.: Наскільки нам відомо, ти, Олегу, був у складі комісії райкому комсомолу по виборах делегатів з'їзду...

О. М.: Щойно комсомольці колгоспу імені ХХІІ з'їзду КПРС висунули мене кандидатом у делегати, як я вийшов зі складу комісії. Так, що впливу на обрання мене делегатом не мав. Усього пленум райкому обрав двох чоловік. Загалом вибори проходили демократично...

КОР.: Ти рік працюєш другим секретарем. Як поділі досягнення у житті комсомольської організації району можеш виділити?

О. М.: Почати хочеться не з досягнень, а з проблем.

У їх основі — низька активність рядових комсомольців. Тому багато наших заходів було спрямовано на те, аби залучати якомога більше молоді до наших справ. Під час минулих виборів народних депутатів УРСР та місцевих Рад нам це, як на мою думку, вдалося. Підтвердженням тому — підсумки виборів. «Молодий комунар» писав, що загалом по області комсомол вибори, кажучи по-простому, проморгав.

У нас же ситуація інша. Маємо «свого» депутата в обласній Раді, кількох — у районній, десятки — в селищній, Помічницькій міській і сільських... Загалом же справедливо буде сказати, що можливості вивести комсомол із кризи у нас є. У нашому військово-патріотичному об'єднанні нині займається 250 чоловік. Вдалося «вибити» необхідне обладнання, спортивну форму. З успіхом пройшли зльоти воїнів-інтернаціоналістів, молодих учителів. Разом з тим відчувається відсутність міцної матеріальної бази. Набридло бути прохачами.

КОР.: У чому вбачаєш вихід?

О. М.: У більшій, ніж нині, фінансовій та політичній самостійності комсомолу. Діятимемо через Ради. Нині

НАШІ ДЕЛЕГАТИ

поставили питання про введення в районі посади заступника голови райвиконкому в справах молоді. Хочемо будувати свою роботу на асоціативній основі, шляхом створення при райкомі об'єднань за інтересами.

КОР.: Твій погляд на майбутнє комсомолу...

О. М.: Він переживає рішучий перелом. Підтримую думку про необхідність рішучих перемін, демократизації життя Спільки. Сподіваємось, що на з'їзді спільно буде вироблено необхідні для здійснення цього завдання механізми. Звичайно, «монополіст» серед молодіжних об'єднань комсомол надалі вже не буде, але зберегти роль об'єднавчого центру, як мені здається, зможе.

Вів розмову С. ПЕТРЕНКО.

Назустріч з'їзду комсомолу України

ХХІ з'їзд комсомолу країни позаду. Незабаром — XXVI з'їзд ЛКСМУ України. Яким він буде, які зміни внесе у молодіжний рух у республіці?

Шановні читачі! Ваші відповіді на подані запитання допоможуть делегатам та учасникам майбутнього з'їзду врахувати колективну думку молоді Кіровоградщини і відстоювати її на комсомольському форумі.

1. Чи потрібні власний Статут і Програма спільки молоді України і, якщо так, які найважливіші положення вони мають зафіксувати?

2. Подайте ваш варіант:

- а) назви молодіжної організації республіки
- б) структури нової молодіжної організації України.

3. Якими ви бачите взвезини комсомолу з Комуністичною партією, іншими партіями та громадськими організаціями?

4. Комсомол і госпрозрахунок. Як можуть і повинні співвідноситись ці два поняття?

5. Чи вірите ви в можливість виходу комсомолу із кризи і які шляхи виходу могли б запропонувати?

6. Якою бути молодіжній пресі?

Відповіді надсилайте до редакції газети «Молодий комунар», дзвоніть також телефонами 2-04-84 — сектор комсомольського життя редакції; 4-87-55, 4-77-03 — відділ ідеології і культури обкому комсомолу.

Автори найцікавіших і ґрунтовних відповідей отримають призи обкому комсомолу, їх буде запрошено на зустріч із делегатами з'їзду.

ТУР ОГОЛЕНИХ НАТУР

І чому в отих дівчат, королеві і лауреаток різних конкурсів краси, обов'язково роти до вух? Яку газету не візьми, всюди відбірні тридцять два примушують думати, що саме в зубах уся врода. І стандартні фото та звіти в пресі, і телевізійні враження від параду красунь («Зріст стільки-то, об'єм грудей такий-то») пригашували бажання йти на обласний конкурс краси і здоров'я, що проходив у філармонії минулої неділі. Пішла через «не коху».

...І рада була, що помилилася. Конкурс, у якому брали участь 16 хлопців і 16 дівчат із профтехучилищ області, уник простого показу сантиметрів і кілограмів, бо мав спортивно-танцювальний ухил.

Атлетичні вправи — для виконавця тяжкий труд, частина юнація ледве дотягувала свої тридцять секунд, зате для глядачів це була весела розвага. Один

піднімав гірню, мов тенісний м'ячик, а інший віджимався од підлоги на руках так, що хотілося його зупинити реплікою з французького анекдоту: «Месьє, ваша дама давно пішла...».

Дівчата в три тури демонстрували ритмічну пластику під хвилюючу музику. Більший успіх мали танцюристи, котрі включили до програми елементи брейку та гімнастики.

Весь вечір на сцені між турнірами красенів і красунь були дівчата в бальних платтях і хлопці в фраках зі Світловодська, олександрійські циркачі, співаки з Кіровограда. Захват публіки викликала «Ламбада» з участю дітей у ансамблє «Пролісок» та дуєт Зайці і Вовка, героїв мультфільму «Ну, постривай» (цей номер виконали олександрійці). Яскраві костюми, різнобарвні ліхтари, музика, азарт створювали піднесену, веселу й розкуту

атмосферу. Були й накладки: жюри по ходу дії уточнювало критерії оцінок; ведучий збивався, і його шоразу мужньо виручала колега; в самому кінці не всі учасники одержали квіти... Але загалом це свято не зіпсувало.

Головний приз у дівчат одержала Т. Чернієнко (Світловодськ). Як на мене, на перше місце нарівні з нею могли претендувати й І. Калюжна (струнність, оригінальна манера триматися, вишукані костюми) та Н. Нікуліна (еластичність рухів, чудова осанка). Однак жюри видніше...

Лідером серед хлопців став теж світловодський О. Корчага, з чим і я була згодна. А от третє місце Р. Чернецького спантеличило, бо його «фізкультурні досягнення» були значно скромнішими від рівня багатьох учасників — нелазуратів. Однак жюри видніше...

«Офіційні» переможці здобули також і призи глядацьких симпатій. І в обох — широкі білозубі усмішки!

Н. ЧЕРСЬКА.

УКРАЇНСЬКИЙ молодіжний клуб м. Москви. Цікаво, що це за організація молоді? Аж донедавна мільйони українців, які проживають в СРСР за межами республіки, не поспішали згадувати хто вони. Поволі якось зникли українські школи на Кубані, не мають нічого свого (ні дитсадків, ні шкіл, ні видавництва) українці Казахстану, Сибіру, Далекого Сходу. Ми ж розбудували міста, іноді на кістках своїх предків, (як у нас у Кіровограді, на курганах), стираючи з лиця землі села — джерела національної культури. З примітивних корабельних вибухових дощок будували міст цілі «спальні райони»...

Перебудова і ріст національної свідомості на Україні спонукали усвідомити себе як народ і багатьох українців Москви. Вони об'єдналися в товариство української культури «Славутич». Так поступили здебільшого люди зрілого віку. А що ж молоді, неважко їм байдуже?

Пропонуємо розмову з координаторами українського молодіжного клубу м. Москви **Германом Поповим** та **Юрієм Кононенко**, які нині гості нашої газети.

Герман — інженер-дослідник Московського державного технічного університету імені М. Баумана. **Юрій** — відповідальний працівник Московського міського комсомолу, член ради клубу.

КОР.: Ким і коли було започатковано клуб, його ідейні засади і принципи?

Герман ПОПОВ: Ідея виникла при створенні товариства української культури «Славутич» у квітні 1988 року. Тоді багато молоді прийшло. А вона має завжди якісь свої проблеми, хоче щось сама робити. Клуб вирішив проблеми спілкування. Тоді й сформувався його кістяк, який зберігся й понині. Люди, котрі багато збиралися й говорили, зрусифіковані москвичі-українці досить швидко згадали рідну мову. Потім ми наговорилися і треба було щось робити. Почали з відвідин пам'ятних місць — могили О. Довженка на Новодевичому цвинтарі, їздили влітку на могилу Дмитра Дорошенка. Один з перших великих заходів по залученню нових членів клубу і пропаганді української культури були Дні України в Московському університеті імені М. Ломоносова на початку грудня 1988 року. Після цих днів до нас в клуб прийшло багато хлопців і дівчат.

КОР.: Хто в клубі складає більшість?

Г. П.: Найширше представлені студенти двох університетів — імені М. Ломоносова і технічного університету імені М. Баумана. Також є з фізико-технічного інституту, інституту сталі і сплавів, МІФІ.

КОР.: Молоді в клубі стало більше, напевне й добрих справ також!

Г. П.: Відкриття української бібліотеки — справа і молодіжного клубу. Все робилося разом із «Славутичем», але більше наші хлопці в цьому допомагали. 17 грудня 1989 року в Москві ми відкрили першу (думаємо, буде не остання) українську бібліотеку. Зараз там уже 4 тисячі книг, які надіслали приватні особи, видавництва і бібліотеки України. Це бібліотека державна, не громадська. Тобто будуть гроші, щоб її комплектувати. Маємо там українську періодику понад 50 назв. Республіканські майже всі видання і ще ЦК ЛКСМУ попросив, щоб комсомольські обласні газети нам надсилали, але одержуємо їх поки що чотирнадцять (до речі, кіровоградської молодіжки у нас нема). Молодь тоді матиме інформацію з краю, звідки приїхала.

Вже вчетверте в Москві відбулися Дні культури України. Вони проводилися й раніше, але формально, коли приїздила якась поважна делегація. Силами клубу ми двічі в МДУ і двічі в технічному університеті проводили Дні культури неформальні. Тільки на громадських засадах домовлялися з колективами, артистами. Перші Дні культури, які пройшли в грудні 1988 року, відкривала Ніна Матвієнко. Це говорить про рівень. Вже пройшли четверті Дні — 16—18 березня цього року на роковини Т. Г. Шевченка.

КОР.: Молодіжний клуб організація самостійна чи під чийось крилом працює?

Юрій КОНОНЕНКО: При студентському центрі Московського комітету комсомолу працює наш клуб. У нас є своя картка і свої гроші. Палац молоді — це вже третє приміщення. Спочатку нас було 15 чоловік, то збиралися в самому центрі. Зараз членами клубу є 198 чоловік.

КОР.: Завітавши до вас, потрапив на концерт школярів із Прикарпаття. Разом з ними співав «Червону калину». Напевне ви їх запросили!

Ю. К.: Це чисто випадково. Приїхав колектив і гості захотіли зустрітися. Клуб — це не якась жорстка заформалізована організація. Він в першу чергу для спілкування людей різних політичних поглядів, навіть і тих, які їх не мають зовсім. У нас бувають такі спроби перетворити клуб на якусь суто політичну організацію. Це непотрібно. Бо в Москві є відділення Руху, філія УГС, є КПРС, ВЛКСМ і все інше. В клубі люди, які «болівають» за українську культуру, за відродження України, національної свідомості українців. Тут і збираються, щоб усе це робити.

КОР.: А тепер розкажіть, що таке «Дзвін»!

Г. П.: Ми вважаємо себе московською діаспорою і відповідно до цього встановлюємо контакти з українцями Ленінграда, з прибалтійськими організаціями ук-

раїнців. Також є міцний контакт з українською молодіжною організацією в Польщі. Це Загальнопольська рада культури студентів національних меншостей. В ній окремо є секція української культури. З цією організацією провели декілька спільних заходів. Це рейд по Підляшшю (в ПР), де є таке населення, котре називає себе тутейші. Вони говорять по-українськи. Але одні кажуть, що вони білоруси, інші, що українці, треті, що тутейші. Була проведена агітаційна акція з метою сприяння підвищенню національної самосвідомості. Був спільно проведений рейд в Карпати. Проходить він щоліта і йде по Бещадах — Польських Карпатах. Минулого року проходив по території України й Польщі. Можемо запросити бажаючих і через нас зв'язатися з організаторами.

Також була проведена велика акція — рейд «Дзвін» по Східній Україні. Ми думали, яким чином у Москві можемо допомогти Україні і вирішили: потрібен такий рейд. Тут у нас є люди зі Сходу України. Я сам родом з Луганська, є з Донецької області багато. Отож ми вирішили піти на наш Схід і запросити українців з Польщі. Нас було 27 осіб, в тому числі 13 з ПР. Хотіли піти і поговорити з людьми, взяти як вони живуть (тому, що не були в рідних краях по 5—6 років), чим дихають, як ставляться до національної символіки, до національних проблем, до мови? Словом, йшли з метою просвіти. Було дуже цікаво. Ми пройшли по декількох містах за маршрутом: Луганськ — Красний Луч — Торез — Харцизьк — Шахтарськ — Донецьк. По-різному нас сприймали. Ми були готові, що будуть бити і цілувати. Але вийшло так, що крайнощів не було. Багато людей нас розуміли і дуже дякували, що ми прийшли. А були й такі, які даялися, казали, що це непотрібно. Особливо апаратники, влада: «Не надо, не ідіте в народ!». Ця акція нас багато чому навчила і цього року клуб вийшов з ініціативою провести Загальноукраїнський агітаційний рейд «Дзвін-90». Головна ідея рейду — єднання всіх українців та всіх українських земель, підняття національної свідомості і громадської активності, встановлення взаєморозуміння між представниками різних частин України. Мета рейду — знайомство з історією, культурою краю, розвиток екологічної свідомості населення в широкому розумінні слова — екологія навколишнього середовища, історії, мови, культури, обмін туристичними групами між різними регіонами України. Рейд почнеться влітку. Початок в Ужгороді 4 липня — це з Заходу. Зі Сходу — 21 липня в Луганську. Проходитиме етапами від одного обласного центру до іншого і охопить всю Україну. Закінчуватиметься 23 серпня в Каневі, в місті, котре єднає нас усіх біля пам'ятника Тарасу Шевченку. Там має бути Всеукраїнське свято молоді, де ми хочемо зібратися, ті, хто приїде з Заходу і Сходу, Півночі і Півдня, щоб обговорити наші проблеми. Буде цікаво поспілкуватися. Свято продовжиться 25—26 серпня на Сорочинському ярмарку. Всі бажаючі зможуть туди переїхати. Буде багато запрошених з країн Заходу — Франції, Західної Німеччини, Польщі, Чехословаччини, Югославії, дуже багато охочих приїхати з Канади і США.

КОР.: Які ще наміри в перспективі?

Г. П.: Плануємо рейд по Підляшшю, буде рейд в Карпати, будуть українці з ПР просто приїжджати на відпочинок у Карпати. Будемо залучати українців з Югославії. Вже мали з ними першу зустріч. Дуже цікава інформація надходить від молодих українців з Румунії, Чехословаччини. Контакти з ними на шляху становлення. Будемо тісніше співпрацювати. Словом, запрошуємо до співробітництва всіх, хто хоче.

КОР.: Германе, я так зрозумів, що з українцями Польщі ви маєте досить тісний контакт. І, напевне, не просто його тримати, тому, що наскільки мені відомо, українці в ПР розпорозені по всій країні.

Г. П.: Але вони досить міцно зв'язані. Спостерігали це, коли їздили на їхні імпрези. Одна з них — раз у два роки фестиваль української пісні й музики в Сопоті. Минулого літа я був, так зібрався понад 7 тисяч українців. Було стільки машин, що до Лісової естади неможливо було пройти, всюди намети, маса людей. Довелося сидіти на стежці. Українці Польщі вміють відпочивати, організувати підримку своїм колективам. Українська молодь влаштовує там молодіжний музичний ярмарок, коли вся молодь знову-таки з'їжджається до Сопоту, до політехнічного університету, і там дає ввечері величезний концерт протягом 4—5 годин. Вночі — розваги для молоді, де багато людей із Заходу, є й з України. Нам треба переймати досвід такого згуртування. Відомо, що українська молодь в діаспорі в основному тримається вкупі за рахунок таких розваг. Цим її можна зацікавити на якісь серйозні справи. Бо в нас, на Східній Україні, молодь вважає, що рідною мовою і порядної думки висловити не можна. Це трагедія наша.

Член клубу Павло Жовніренко написав у часопис товариства «Лева» «Поступ» відгук на матеріал одного пана, який писав: «...давайте не будемо лаятися за східняками, залишимо їх такими, які вони є». Ми посперечалися і Павло, зокрема, написав: давайте не будемо залишати східняків такими, які вони є, давайте зауважимося над тим, що ми зробили для того, щоб вони не були такими. І запропонували цілий пакет акцій, цілу дифузійну програму. Щоб приїжджали молоді

один до одного, щоб студенти приїздили. Скажімо, щоб шахтарі Донбасу їздили в родини до колег з Львівщини, відпочивати один до одного, організовувати екскурсії, спільні акції, рейди, щоб ближче пізнавати один одного. Тому, що східняки не знають правди про Західну Україну. Вони знають все з преси, а там багато перекручень. Треба, щоб почули правду від тих людей, які дійсно там були, котрі пам'ятають, як воно було.

КОР.: Маєте вже своє видання?

Ю. К.: Хочемо мати. Ось уже два роки говоримо, але й досі не маємо. Треба вирішити суто технічні моменти: папір, місце друкування. «Славутич» теж хоче мати своє видання.

КОР.: Які останні новини, заходи?

Ю. К.: Підтримуємо всі заходи Руху. Члени клубу брали участь у мітингу солідарності з народом Литви. В Москві є умови для розвитку національних меншостей. І партійні органи, і влада, і комсомол ідуть назустріч, допомагають і приміщенням, і коштами. Наприклад, Дні культури України. Самі ми не змогли б їх провести.

Діємо під українським національним прапором. Тобто українську національну символіку ми офіційно внесли в своє положення про молодіжний клуб.

КОР.: У Москві зараз 340 молодіжних центрів і здається з них лише два національні — це єврейський і казахський. А український коли буде?

Ю. К.: Якщо казати про перспективи, то хочемо зробити такий центр, який був би господарською частиною клубу. Центр при клубові вирішував би організаційні питання, технічні, фінансування, запрошував колективи і заробляв гроші цією справою. Зараз прийняли положення про нього в першому читанні. Ми свій центр, на відміну від казахського та єврейського, хочемо зробити не тільки при Московському міському комсомолу, а й при ЦК комсомолу України. До речі, недавно у нас в гостях був перший секретар ЦК ЛКСМУ Анатолій Матвієнко. ЦК ЛКСМУ і КМО України нас підтримують і ми домовилися, що вони виступатимуть як співзасновники.

КОР.: Дякую за розмову.

Бесіду вів В. ТАРАСЕНКО.

Москва — Кіровоград.

КРОК до муніци- пальної міліції

Нас просто гіпнотизують іншомовні терміни. Ми з задоволенням повторюємо слова спонсор, п'юрілізм, менеджер, концорсіум, пов'язуючи з ними ледве не... успіх перебудови. Ось і останнім часом поміні правоохоронців розповсюдилось словечко «муніципальна». Значення його дуже просте — міліція на місцевому бюджеті. Пони що питання про створення такої міліції дебатуються на сесії міської Ради, але перші кроки вже зроблені. Рішенням міськвиконкому ще від 13 листопада 1989 року встановлено збільшити численність патрульно-постової служби на 50 чоловік за рахунок місцевого бюджету. Набрано

27 чоловік.

9 травня у день Перемоги, у сквері біля театру імені М. Л. Кропивницького 12 «новобранців» склали присягу. Ці молоді люди прийшли у міліцію після служби в лавах Радянської Армії, двоє з них колишні воїни-афганці, як полюбив мені командир роти ППС Вячеслав Кудачов. Не хочу нікого образити, але далеко не кожен з майбутніх правоохоронців міг похвалитися армійською виправкою. Залишається сподіватися, що пір року попередньої міліційної підготовки, яку пройшли ці юнани у спеціальному навчальному центрі в Харкові, підуть на користь тим, хто буде завтра пат-

рулювати вулиці нашого міста, даючи відсіч хуліганам і грабінникам, як на те націлювали їх у своєму напутньому слові заступник начальника політвідділу УВС В. О. Баранцев, ветеран Великої Вітчизняної війни і органів внутрішніх справ кавалер ордена Бойового Червоного Прапора В. М. Липа, старший інспектор відділу охорони громадського порядку А. Г. Сорочкін, секретар комітету комсомолу УВС, депутат міськради Олександр Сайко, замполіт другої роти ППС Михайло Дегтяренко. Не варто зайвий раз нагадувати, як потрібен громадськості спокій і впевненість у власній захищеності.

Дівчатка й хлопчики! Веселі й пустотливі (і такі бувають) загонові вожаки! До краю заклопотані старші пожежі! Серйозні й недотупні методисти Будинків і Палаців піонерів, відповідальні секретарі по роботі з піонерами і школярами! Всіх вас із днем народження! Сьогодні свято піонерської організації, тієї справи, якій ви віддаєте час і сили,

натхнення і розум, здоров'я і душу! Тож, зустрічайте на своєму шляху розуміння й підтримку, не пускайте в свої душі байдужість і лінь. Ваш запал потрібен дітям! Вам часто важко. Не вистачає сил, часу. Але хто ж, крім вас, пробудить у дитячих душах допитливість, небайдужість, любов до рідної землі й свого народу? Зі святом вас!

ЧИ САМОСТІЙНИЙ ВАШ ЗАГІН?

Уважно прочитайте надруковані нижче запитання і виберіть, підкреслюючи, один з варіантів відповідей, напроти якого стоїть відповідний бал. Додавши бали, співставте їх з умовами тесту.

- спістаєте їх з умовами тесту.
1. Хто керує роботою вашого загону?
- а) класний керівник чи вожатий 1
- б) голова ради загону 2
- в) рада загону 3
2. Хто готує і проводить піонерські збори?
- а) класний керівник чи піонервожатий 1
- б) голова ради загону 2
- в) група піонерів 3
3. Чи бувають на ваших піонерських зборах незаплановані, непередбачені заздалегідь виступи піонерів?
- а) ні 1
- б) рідко 2
- в) так 3
4. Якщо в загоні трапилася несподівана подія, як ви відгукнетеся на неї?
- а) все передаєте вирішувати дорослим 1
- б) будете шепотітися між собою 2
- в) проведете збір загону 3
5. Чи нагадує вчитель піонерам про їхні доручення?
- а) так 1
- б) рідко 2
- в) ні 3
6. Якщо хтось ображає кого-небудь з вашого загону, як ви дієте?
- а) будете мовчати 1
- б) хто-небудь один підніме на сполох 2
- в) даєте відсіч спільно 3
- Від 6 до 10 балів. Ваш загін, на жаль, не самостійний. В ньому панує нудьга, байдужість піонерів до своїх доручень, одне до одного. За вас все вирішує вчитель або піонервожата. Спробуйте самостійно вийти з такого становища. Почніть з організації якої-небудь конкретної, але посильної і цікавої справи.
- Від 11 до 15 балів. Перші кроки до самоуправління у вас вже зроблено. Але йти далі вам заважає розподіл класу на актив, який тягне всю роботу, і пасив, що споглядає на все збоку. Тому на наступному звітно-виборному зборі намагайтесь обрати в раду загону справжніх заводіїв, хто може повести за собою інших, а не тих, на кого вкаже вчитель.
- Від 16 до 18 балів. Молодці, ви змогли налагодити справжнє піонерське самоуправління. Ви вмієте відстоювати свою думку, дружити. Самостійним може бути тільки дружний, згуртований загін.
- ВІД РЕДАКЦІЇ. Нам цікаво дізнатися, скільки балів набрав ваш загін, чи згодні ви з результатом тестування. Чекаємо ваших листів.

Піонерське літо... Скоро, дуже скоро збере воно в дружині і загони неспокійних дівчаток і хлопчиків, які вже зараз з нетерпінням чекають зустрічі з піонерським табором. Ще б пак! Нові друзі, рибалка, печена картопля, намети, каша, зварена на вогнищі, і, звичайно ж, зустріч сайтанку.

Чому ж так виходить, що після кількох днів перебування в таборі нерідко почувеш: «Мамочко, рідненька, забери мене звідси, а ні, то втечу». Дайте подивимось на табір очима дитини.

В сім тридцять в тиші табору вибухає репродуктор. На зарядку — бігом. Дитина не встигає ні як слід одягнутися, ні принесатися. Підганяє вожатий. Після

одягнутися, ні причесатися. Підняття вожатий: після зарядки — прибирання палат. Всі ліжка повинні бути натягнуті по шнурочку, речі заховані. Акуратно? Такі Красиві? Такі Але холодно, не по-домашньому, як в казармі.

Хто і коли придумав здавати речі в камери схову, яка праця строго по годині? Діти змушені розпихати свої речі то під матрац, то в тумбочку. А тепер уявіть собі, що ви приїхали в будинок відпочинку, вам пропонують зберігати речі в камері схову. Хочеш передаягнувшись, йди бери халат чи джинси, треба теплу кофину, будь ласка, біжи ще раз. Що, не подобається? Чому ж це повинно подобатись дітям? Чи не краще прибити зайву вішалку, поставити тумбочку на одну на трьох, а кожному?

А як ходять в ідально діті! Стрем, по два, обо в'язкоззз з речіною. Приишли. Столи не накріті. І ту старшій вожатій виявляє винахідливість, пропонує загонам заспівати. Та не просто, а голосніше, голосніше і обо в'язкоззо на задану тему. І кричати голоді діті про дружбу і про дитинство. Цікаво, який репер

туар вибрали б ви, якби адміністратор в будинку відпочинку перед обідом запропонував вам заспівати?

Ну, добре, потрапили в ідеальну. Довгі десятиліття. Так, кажуть, легше приборати. Але тут же, поряд з дітьми, сидять дорослі, тихо про щось перемовляються, посміхаються один одному. Їм можна. А дитина повинна обов'язково мовчки їсти свою порцію. Про скатерки, салфетки, виделки можна тільки мріяти...

Та й різноманітністю меню кухарі не балують. А порції? Всі однакові. Старші діти не наїдаються, а малі залишають по півтарілки. Що заважає скласти меню з урахуванням думки дітей, готувати по-домашньому смачно?

Поїли. Вийшли з їдальні і знову шикуватися. Якось підракували, що вожакий шикуює дітей в середньому 15 разів на день!

Зорганізованість, муштра, бездумні обмеження, нав'язаний кимось і давно режим дня (де ви бачили дитину, яка в десять годин вечора захоче спати). Купатися (не залежно від погоди) можна лише 15 хвилин на день.

Від кого ж залежить все це? Хто робить так, щоб діти не страждали від постійного диктату старших, надуманих дружинних заходів? Весь педагогічний колектив. Але крайнім чомусь завжди залишається вожатий. «Не змогли зацікавити дітей, нічого не зміюти робити...». Але винувачують, як правило, ті, хто не знає роботи вожатого.

Чому ж самі воякти не мають відчуття радості від роботи, адже в більшості це студенти, які бажають працювати? Як можна реалізувати свої ідеї, задуми якщо скрізь натикаєшся на заборону. Раніше встали загоном, збігати до річки, зробити там зарядку — н

можна. Довше посидіти з гітарою біля вогнища, поспівати, поговорити — порушення режиму.

Хто ж допоможе вожатому? Начальник — більше господарник, цілий день бігає, щось вирішує, дістає. Старший вожатий все тільки контролює. А тут вчасно не приїдеш дітей на зарядку — зауваження від фізрука, на лінійку забули одягнути галстуки — догана від старшого вожатого, хтось поклав шкарпетки під матрац — нездоговлена медсестра, в ідальні діти погано їдять або компот розлили — кухар і лікар разом пояснюють вожатому, як треба працювати з дітьми... А ще ж, крім усього цього, 40 дівчаток і хлопчиків чекують від тебе чогось незвичайного, творчого, вогниа. І раптом — трах-бах! — їде комісія. Все бігом, бігом, бігом...

Час від часу начальник табору нагадує про характеристику, яку треба заробити. От і заробляють, ал

Добре дітям в тих таборах, де є колектив одностудію, які прийшли працювати в табір за власним бажанням.

Хіба не краще начальнику табору мати не типовий штатний розклад, а фонд заробітної плати, виходячи з якої зможе підібрати потрібних людей? Це питання повинне вирішити прийняття нового положення про позаміський табір.

Підколектив же й зараз може змінити режим дня враховуючи вікові особливості дітей, їх інтереси. Далі більше самостійності дітям, розвивати педагогіку співробітництва, самоуправління в таборі. Щоб діти просили батьків: «Заберіть мене звідси!».

голова обласної Ради піонерської організації. **Н. ЖУКОВА,**

19 ТРАВНЯ 1990 РОКУ

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

**КІРОВОГРАДСЬКЕ
ВИЩЕ ЛЬОТНЕ
УЧИЛИЩЕ
ЦИВІЛЬНОЇ АВІАЦІЇ**

ОГОЛОШУЄ

ПРИЙОМ КУРСАНТІВ НА ПЕРШИЙ КУРС

Училище готує інженерів-пілотів, інженерів-штурманів і інженерів з управління повітряним рухом для роботи на авіапідприємствах цивільної авіації. Строк навчання на спеціальності інженер-пілот — 4 роки і 2 місяці, на спеціальності інженер-штурман і інженер з УПР — 4 роки.

Училище проводит набір чоловіків з середньою освітою, які пройшли професійно-психологічний відбір, а на спеціальності інженер-пілот і перевірку фізичної підготовки

в об'ємі комплексу ГПО СРСР, придатні за станом здоров'я для роботи з обраної спеціальності віком: на спеціальності інженер-пілот і інженер-штурман до 22 років, на спеціальності інженер з УПР — до 25 років.

Прийом документів проводиться з 25 червня по 15 липня.

Вступні іспити проводяться з 16 липня за програмами, які складені відповідно за навчальними програмами середніх загальноосвітніх шкіл із слідуєчих дисциплін: математика (письмова), фізика (усно), російська

мова і література (вір) або російська мова
(диктант) за вибором абітурієнта.

Зарахування до складу курсантів проводиться до 5 серпня в конкурсному порядку згідно з Правилами прийому у вищі навчальні заклади СРСР. Курсанти училища перебувають на повному державному утриманні. їм надається безплатно гуртожиток, харчування, формений одяг і стипендія.

Адреса училища: 316005, м. Кіровоград
вул. Добровольського, 1, навчальний корпус 1
Приймальна комісія. Телефон: 94-7-17.

Де жити в чужому місті?

До редакції завітали голова профкому обласної бібліотеки імені Крупської Марія Сергіївна Охрименко та завідувач відділом краєзнавства цієї ж бібліотеки Світлана Миколаївна Чернавська і схвилювано повідали таке:

— Ми вдвох пішли до новообраного голови облвиконкому Миколи Олексійовича Сухомлини з листом, де написали, що у нас у бібліотеці на квартирній черзі 12 молодих спеціалістів. З 1985 р. — 4 чоловіки. Всі живуть у різних відомчих гуртожитках — швейної фабрики, «Червоної зірки» тощо. (У місті нема гуртожитку для працівників культури). Платять 16 крб. щомісяця при середній зарплаті 100 крб., обласне управління культури не компенсує оплату гуртожитка. Ми знали, що в 2-му кварталі здається будинок по вулиці Карла Лібкнехта. Начальник облуправління культури М. І. Сиченко обіцяв нам, що там будуть ліжкомісця для всіх, хто потребує, а сімейні одержать квартири. Потім почули, що там виділяється лише кілька квартир для працівників культури всього міста. І тому хотіли нагадати т. Сухомлину, що і в бібліотечних працівників є потреба в квартирах.

Він зустрів нас ввічливо, посадив у крісло. Почитав листа і каже: «Ну що ж. Я ваших молодих спеціалістів сюди не викликав. Хто викликав, той хай дає відкріплення і хай вони їдуть додому. Треба бібліотеці готувати місцеві кадри, котрим не потрібні квартири».

Ми намагалися заперечити, але безрезультатно. Копія листа, який ми залишили в М. О. Сухомлині, є і у В. І. Желіби. Сподіваємося, що новий голова обласної Ради не залишить нас у такому безнадійному становищі. Крім того, думаємо, що він зверне увагу і на прохання дирекцій трьох обласних бібліотек — підвищити бібліотечним працівникам зарплату з бюджету області.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Скрута з житлом характерна не тільки для бібліотечних працівників. Наші журналісти, молоді спеціалісти, теж чекають квартири по 6 років, дехто живе з сім'єю чотири чоловіки в кімнаті гуртожитку коридорного типу. Ми сподіваємося, що в обласній та облвиконкомі не тільки розглянуть проблеми бібліотекерів, а й серйозно подумают про інших молодих фахівців. Як! Мабуть, у нових Рад мають бути нові ідеї...

Підошва «вільного ринку»?

«Пишу вам, дорога редакція, хоч знаю, що користі від того не буде ніякої. Але ж до кого звертатися?»

Про те, що у нас в магазинах нічого не купиш, ви не гірше від мене знаєте. Навіть депутати Верховної Ради, немає такого вечора, щоб відносно дефіцитів і пустих полиць не проходилися. Коли це вже скінчиться (маю на увазі дефіцит)? Коли вже не будемо змушені купувати на базарі втридорога так зване «кооперативне». Недавно довелося скористатися послугами «кооператорів». Дочка у мене у 9 класі навчається. Купили ми їй чобітки. Нічого так. Непогані на вигляд. І ціна не дуже «кусається». 80 карбованців. І де їх тепер дешевші візьмеш? І що ви думаєте? Одягла моя доня чобітки, поїхала до подружки. Повернулася, а в чобітках геть підошва відвалилася. Що тепер ро-

бити, де крайнього знайти? «Кооператорів» тих, як кажуть, сном і духом не знайдеш. А я на ці 80 карбованців місяць робила! Невже ніякого впливу на «ділків від кооперації» у нас немає? Невже це і є «вільний ринок», що його нам так настирливо пропонують «великі економісти». Що ж це за життя настало?

З повагою Л. СОКОЛОВА.

м. Новоукраїнка.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Перевірити факти, викладені у листі Л. Соколової, ми, зрозуміло, не змогли. Справа не лише в тому, що авторка не повідомила своєї адреси. Головне, як писала вона, продавців жіночих чобітків на новоукраїнському ринку «сном і духом не знайдеш». Та переконані, у кожного з нас є свій досвід на цей рахунок. В магазинах порожньо, а босоніж ходити справді не будеш. Ось і доводить-

ся купувати на ринку, переплачувати втридорога. Та біда не в цьому. Коли б якість пропонованої на ринку продукції була хорошою, то й переплатити можна. Але ж випадок, про який розповіла Соколова, не виняток! Ось чому у народі існує таке неприйняття кооперативних товарів. Добре розуміючи, що кооперативи — справа потрібна, вагома, ми разом з тим не можемо погодитися із засиллям ділків від кооперації, що, користуючись дефіцитом на ринку, утворюють штучні складності для споживача, чий інтерес, як у випадку із Соколовою, нікому захистити. Люди сьогодні справедливо обурюються — не стільки тому, що дорого, а тому, що неякісно.

Дуже важливо, щоб новообрана місцева влада навела нарешті порядок і на споживацькому ринку.

Чи буде пам'ятник корифеям?

ТРЕБА
ЗНАТИ

Донедавна це питання зависало, як кажуть, у повітрі. Нині, як нам повідомили із обласного відділення Українського фонду культури, задля виконання постанови міськкому Компартії України і міської Ради народних депутатів про увічнення діячів українського театру почався збір коштів на пам'ятник.

Усім, хто хоче зробити свій внесок у цю благородну патріотичну справу, обласне відділення Українського фонду культури повідомляє свій рахунок в ОПЕРУ облжитлосоцбанку м. Кіровограда: 000702503 МФО 323293. Пожертвodawцям слід вказувати, на що вони хочуть перерахувати свої гроші: «На будівництво пам'ятника корифеям українського професійного театру» або «На здійснення програми обласного відділу фонду культури».

«Мене люди виглядають»

Є люди, від спілкування з якими стає дещо соромно за себе. За даремно витрачений час, за невміння дорожити тим, що тебе оточує, за невміння цінувати прекрасне. І особливо прикро, якщо людина така ж молода, як і ти.

Ігорю — двадцять два. Багато ще чи мало? Він над цим ніколи не задумувався. Хоча впевнений в тому, що вже час думати, який ти залишиш слід на землі. Звичайно, пероювання цінностей, внутрішнє очищення виникають у людини найчастіше в екстремальних ситуаціях. А в повсякденній метушні ми просто забуваємо про красу, про почуття, доброту. Іноді навіть соромимось цього — бути милосердними.

Ігор Рябошапка із Яблунівки не роздумував — милосердно це чи ні, просто прийшов на поштове відділення і сказав: «Буду у вас листоношею».

Я побував недавно в Яблунівці, цікавився у людей, як він працює.

— Дуже радий, що саме така людина, як Ігор, погодилася взяти за цю роботу, — говорить колишній листоноша, ветеран війни і праці Василь Федорович Березовський, що саме завдяки йому ми дізнаємось із газет про те, як і чим живуть і наша країна, і люди всього світу. Я сам працював поштою, знаю, як люди виглядають довгожданого листа, свіжих вісточок. У нашому селі всього дев'яносто дворів, в основному люди всі пенсійного віку. Тож ми дуже раді, що Ігор змінив мене в роботі. Адже щодня треба проходити по чотирнадцять кілометрів. У мене для цього більше немає сил.

— Нічого поганого не можемо сказати про нашого молодого листоношу, тільки велике спасибі, бо тепер і газети отримуємо, і пенсію кожного місяця, — це вже пенсіо-

нерка Олена Миколаївна Герець. — Жодного разу він нікого не обманує, дуже ввічливий і привітний. Попроси його заплатити за світло чи відправити пошту — ніколи не відмовляється. Обов'язково зробить.

При зустрічі запитав Ігора: чому той згодився працювати поштою, і хлопець не виступав якоюсь затягливою відповіддю:

— Коли Василь Федорович Березовський пішов на пенсію, не було нім його замінити і протягом двох місяців ніхто не носив газети. Мої односельці та бригадир колгоспу «Росія» Володимир Андрийович Хрипци наполягли, щоб я пішов носити пошту, хоча і працюю ще в охороні на цукровому заводі. Спочатку, звичайно, було якимось ніяково через неспівзвуччя двох ролей. Але, коли побачив, як люди мене чекають, як виглядають, зрозумів, що ніякі кпини не варті їхнього доброго слова і вдячного погляду.

Ігор ніколи не зобидить старої людини, бо в самого батьки похилого віку. До того ж тато — інвалід першої групи. Тож коли йшов до армії, серце стискалося: хто їм дров нарубав, води приніс, хто пособить. Промайнули два роки — прийшов хлопець додому дорослішим, змужнілим. Тепер він перший помічник у домі, бо сестра менша навчається в Кіровограді, тож вистачає клопотів і на роботі, і по господарству.

Кажуть, не чоловіча це робота — розносити газети й телеграми. Ігор тепер так не думає, бо за цими телеграмками — турботи й радощі його земляків, для яких він є живим зв'язком між ними і зовнішнім світом, рідними й близькими, розкиданими по далеких містах і селах.

Л. САВИЦЬКИЙ,

позаштатний кореспондент «Молодого комунара».
Новоукраїнський район.

ДАЛЕКО ВІД РІДНИХ МОГИЛ

ЧУЖОГО ГОРЯ НЕ БУВАЄ

Вони сиділи на східцях нового, вже, по суті, свого будинку і про щось жваво розмовляли. Гріло тепле сонечко, ціли садки, щебетали пташки, сміялися дітлахи, з радіоприймача лунала приємна мелодія. Цю ідилію несподівано порушив кудлатий Жук, котрий першим заглянувши незнайомця, незадоволено загарчав. Він ще не звик до нових людей, не обжився в незнайомому краї.

На відміну від «домашнього сторожа» сім'я Дідковських зустріла мене привітно. Як і багатьом їхнім землякам, цій сім'ї довелося спочатку «скуштувати» чорнобильської радіації, а тепер алаштовуватись у новому місці, починаючи, як кажуть, з нуля.

А втім, братам Дідковським — Миколі і Володимир — пощастило. Після того, як секретар парткому колгоспу імені Ілліча Яків Миколайович Щербина побував у їхньому селі на Житомирщині, порозмовляв з ними, вони погодилися на його пропозицію.

— Приїхали, подивилися, — розповідає Микола Володимирович. — Село нам сподобалося, роботу обіцяли всім, житлом теж забезпечили. Обсадилися уже, з людьми познайомилися. Вони зустріли привітно, з співчуттям і розумінням.

— Головне — люди, — приєднується до розмови дружина Тетяна Євгенівна, — а вони в Оситняжці хороші. Спасибі їм за доброту.

— Будемо тепер тут пускати коріння, — це вже Володимир. — Спробуємо стати своїми на цій землі.

Ми ще довго розмовляли (господарі не поспішали, бо ж на роботу тільки завтра) про Чорнобиль, про атомні електростанції, про ставлення людей до навколишнього середовища, про дітей із зони, про плани на майбутнє. Сказано було багато, але запам'яталось саме це: «Чорнобиль — це трагедія не тільки для українського народу і не лише для нас — переселенців, це трагедія для всієї країни. Добре, що це нарешті зрозуміли, що прийняли відповідний Указ. Врешті — це серйозне попередження усьому людству... Час схаманитися, біда вже стукає в двері».

Думаю, що приживуться у цьому мальовничому селі не тільки мої нові знайомі, а й інші десять сімей. Правління колгоспу зобов'язалося сприяти у всьому: і житлом, і домашньою худобою, і роботою...

Люди після публікації в «Радянській жінці» оситняжського запрошення їдуть іще. «Пропонуємо їм тимчасове житло, — говорить Я. М. Щербина, — і будемо разом будувати постійне. Погоджуються. А колгоспові робочі руки потрібні. Біда нас познайомила з Народицями, тепер же разом з вихідцями звідтіля будемо піднімати уже наше спільне село».

У їх числі будуть і Дідковські, й інші «переселенці», яких чорнобильська біда позбавила батьківського краю, закинула далеко від рідних могил.

Нехай наша земля стане їм рідною.

с. Оситняжка,
Новомиргородського району.

В. ПІСКОВИЙ.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» • 19 ТРАВНЯ 1990 РОКУ • П'ЯТА СТОРІНКА

МОЛОДИХ КЛИЧЕ «ДЗВІН»

За ініціативою Товариства української культури «Славутич» та Українського молодіжного клубу м. Москви з 4 липня по 23 серпня цього року буде проводитися музично-театральний рейд «Дзвін-90».

Головна ідея походу — єднання всіх українців і всіх українських земель, підняття національної свідомості і громадської активності, встановлення взаєморозуміння між представниками різних частин України. Мета рейду — знайомство з історією, культурою краю, розвиток екологічної свідомості населення в широкому розумінні цього слова — енологія навколишнього се-

редовища, історії, мови, культури, обмін туристичними групами між різними регіонами України.

До участі в цьому заході запрошуються представники творчої та наукової інтелігенції, студентська, громадські організації, всі небайдужі до минулого, сучасного та майбутнього України.

Похід відбуватиметься поетапно і охопить всі області України (див. схему, що додається). До походу можна приєднатися на будь-якому етапі. В процесі походу його учасники зустрічатимуться з населенням, проводитимуть бесіди, диспути, збір екологічних проблем, соціологічні опитування, відвідають історичні місця і могили, пам'ятники культури та природи, прове-

дуть акції по їх реабілітації (відновлення могили, насипання курганів і т. ін.), висадження алеї національного відродження. Будуть організовані виставки, концерти, розпродажі книжок і художніх творів.

Організовані в автономні групи учасники «Дзвону» збираються на початку кожного етапу в обласних центрах зазначеної дати о 12 годині біля залізничного вокзалу. Група повинна мати намет та необхідні для походу посуд, запас харчів, коштів.

«Дзвін-90» завершується в Каневі 23 серпня, де відбудеться Всеукраїнське свято молоді, яке продовжиться на Софіївському ярмарку.

(Наш кор.)

СВЯТО КРАСНОГО СЛОВА

Цьогорічний традиційний обласний День поезії відбудеться 22 травня, переторнувши давніоголосу сторінку красного слова у веселковому сяїні Всесоюзного Шевченківського свята, яке широко крокувати у нас на нашій країні. І саме в цей час у нас на Кіровоградщині відбудеться меморіальний ювілей-земляк. Ми святкуватимемо 150-річчя з дня народження талановитого драматурга, актора, режисера, композитора і наставника Марка Лукича Кропивницького.

Вірші із Шевченківщини і твори, присвячені кінцеви українського театру, звучатимуть в різних кутках краю, звучатимуть вихлопні на свій осяний нін (письменників, місцевих поетів та громадських діячів, літературознавців, теоретиків, викладачів тощо), які прийдуть до М. Л. Кропивницького.

А сьогодні у нашому поетичному верні-сані беруть участь початкуючі і професійні майстри поетичного цеху.

Валерій ГОНЧАРЕНКО

Медитації напередодні ювілею М. Л. Кропивницького

Земляче славний, дні — не грами,
Це — іскри, що штрихують путь.
Ніколи Ви себе не грали,
Бо в грі цій тільки програють.
Ішли відверто Ви супроти
Холуйства, славлячи майбуття.
Не можна грати патріота
Тоді, коли ним треба бути.
Ви торували без бравади
Путівцею гордої мети.
В житті не можна грати правду,
Щоб, ніби стяг, її нести.
Вона у відблиску заграви
Нам світить в далі молоді.
Не можна власну совість грати,
Тому й не грали Ви в житті!
А Ваші ролі — руна в полі,
Зерном налиті вже давно.
Тополі п'ють на видноклі
Світанків зоряне вино.
Земляче, рідне і крилате
Несли Ви слово у віки.
Не можна матір вибирати,
Вона одна в нас все-таки.
...Кіровоград від цвіту русий.
Тут я уздрів у дивну мить
Тінь Кропивницького на бруці,
Яку не смів переступить.

Николай КОЛЯДОВ

Исповедь

В глухую ночь, в своей пустой квартире,
при мутноватом свете фонаря,
я мыслью брел в своем духовном мире,
нес ржавый крест к обломкам алтаря.
И думал с грустью, как могло случиться,
что я когда-то потерял себя,
пошел туда, где в пустоте лучится
кровавой силы черная зоря.
И в общей доле узкого пошиба,
я в том железном, безголосом прошлом,
в его тени обманов и ошибок,
шел по тропе быдами поросшей.
Прости мне, совесть, злую слепоту,
насилно мне навязанную с детства,
с тобой я веру, силу обрел,
и утоплю в стыде грехи наследства.

г. Александрия.

Одноголосні

Сиджу на зборах —
І нудно й тоскно:
«Хто захотів проти одноголосної».
Тягну правицю
Угору й прямо,
Хоч би оратор
У зал поглянув.
Для нього здавна
Відомо точно:
Не «за» й не «проти» —
Одноголосно.
Навкруг — затіяні
В непевній славі
Старі, пихаті
Пеньки трухляві.
На мить — з дрімоти
І, через силу:
«Одноголосної»
(А що рішили?)
Побув на зборах
І сам не радий.
Жалкую вперше —
Не маю влади.
Іду, долаю
Багнюку вперто,
Обдертий цвинтар,
Обдерті ферми.
Подерті гасла,
Порожні ясла,
Та ще й корови
Ревуть, аж млясно,
Одноголосно!

с. Триліси,
Олександрівський район.

НАДІЯ, РАДІСТЬ, ТРІ

...Він бачив зблизка Міс Болгарії, Угорщини, Чехословаччини, Югославії, Румунії, СРСР, Німеччини, Австрії... Вишуканими парфумами віяли перед ним Міс Мальдіви, Середземномор'я, Польщі, Берліна, Києва, Москви... Він млів від оксамитних голосів співаків Г. Христової, Л. Турі, Джуліана, П. Котвальда... А за професійною звичкою у його сумці виявилася практично наліїна «Практика», у кишені 10 левів, і

Василь ГРИБ став нашим спеціальним кореспондентом на конкурс «Міс Європа дунайських країн-90», що проходив у Палаці спорту м. Варни (Болгарія). На передньому плані одного зі знімачів — дівчина, котра тримає табличку із «фатальним» № 13. Звісно, це і є «Міс Європа», княжна Наталя ОСМОЛОВСЬКА. Журі, як завжди, керувалося йому одному відомими критеріями, але приємно, що наші — знову в Європі. Берем по-старому не числом і вмі-

ним, а переважно високим (№ 3 і вище) авторитетом і широким кругозором...

Болгари доживають свою першу («справжню») весну. «Чи стане вона останньою?» — тривожно спитав своїх читачів в котромусь із недавніх номерів часопис «Софійські новини». В цьому — стан душ болгар, їхня надія, радість, тривоги. Такий от оптимістичний реалізм з ясними ідеями відносно власної долі. На якийсь час неважно забути і усвідомити себе

десь на Абаті, в Лужниках чи перед університетом у Львові: і тут мітінги милеробів та християн-демократів, свічки в пам'ять жертв колишніх режимів, лозунги з вигонами смуту апаратників. По-спалали зіржавілі замки з приймачів екс-бундучних їхніх казів і для журналістів.

Держава, котра донедавна безсоромно обнижчала й націоналізовувала кооперативи, тепер сприяє розвитку цієї форми власності, проголосивши її рівноправністю із

СТЬ, ТРИВОГИ

десь на Арваті, в Лужниках чи перед університетом у Львові: і тут мітинги землеробів та християн-демократів, свічки в пам'ять жертв колишніх режимів, лозунги з вимогами скинути апаратників. Поспадали заіржавілі замки з приймальників експлуататорів їхніх хазяїв і для журналістів.

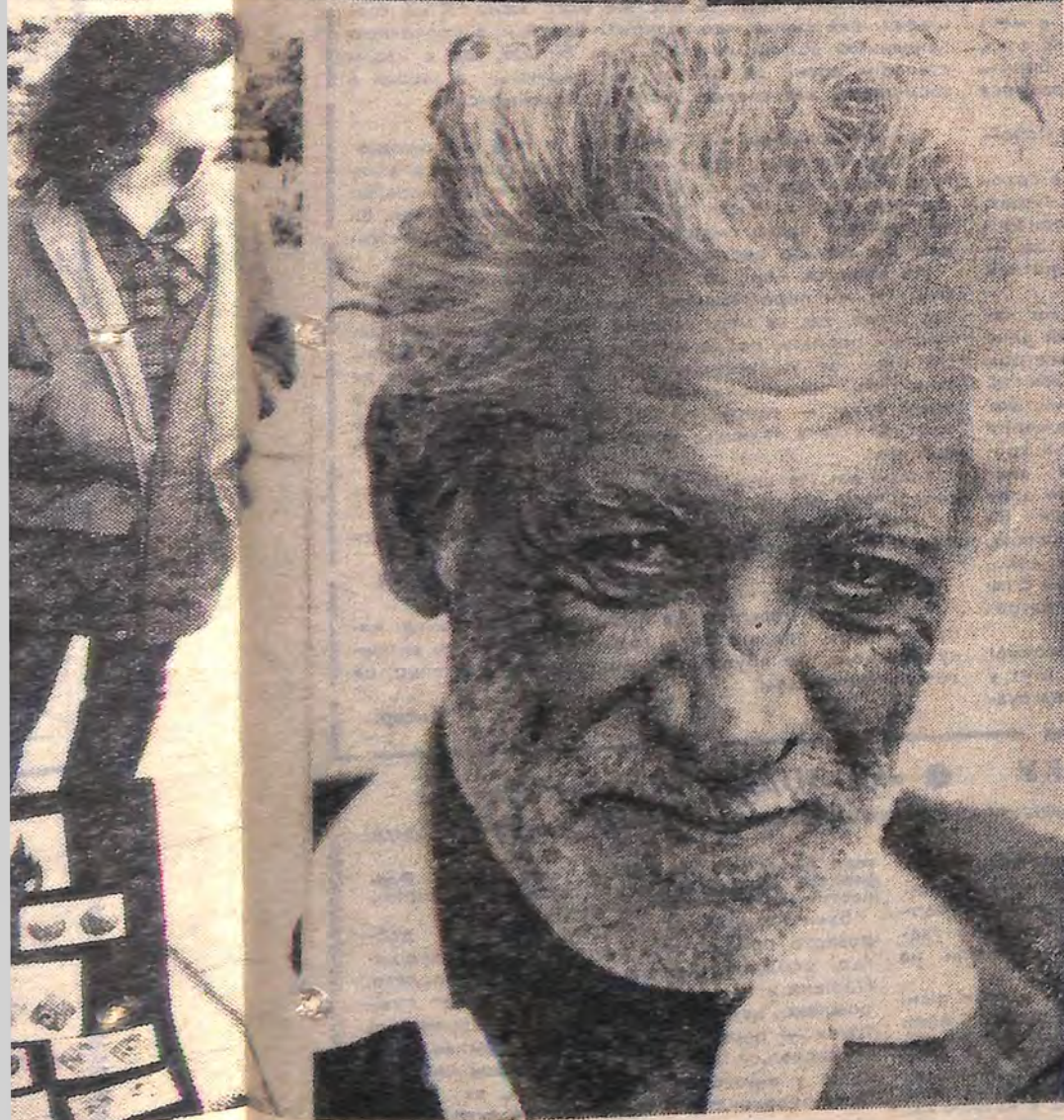
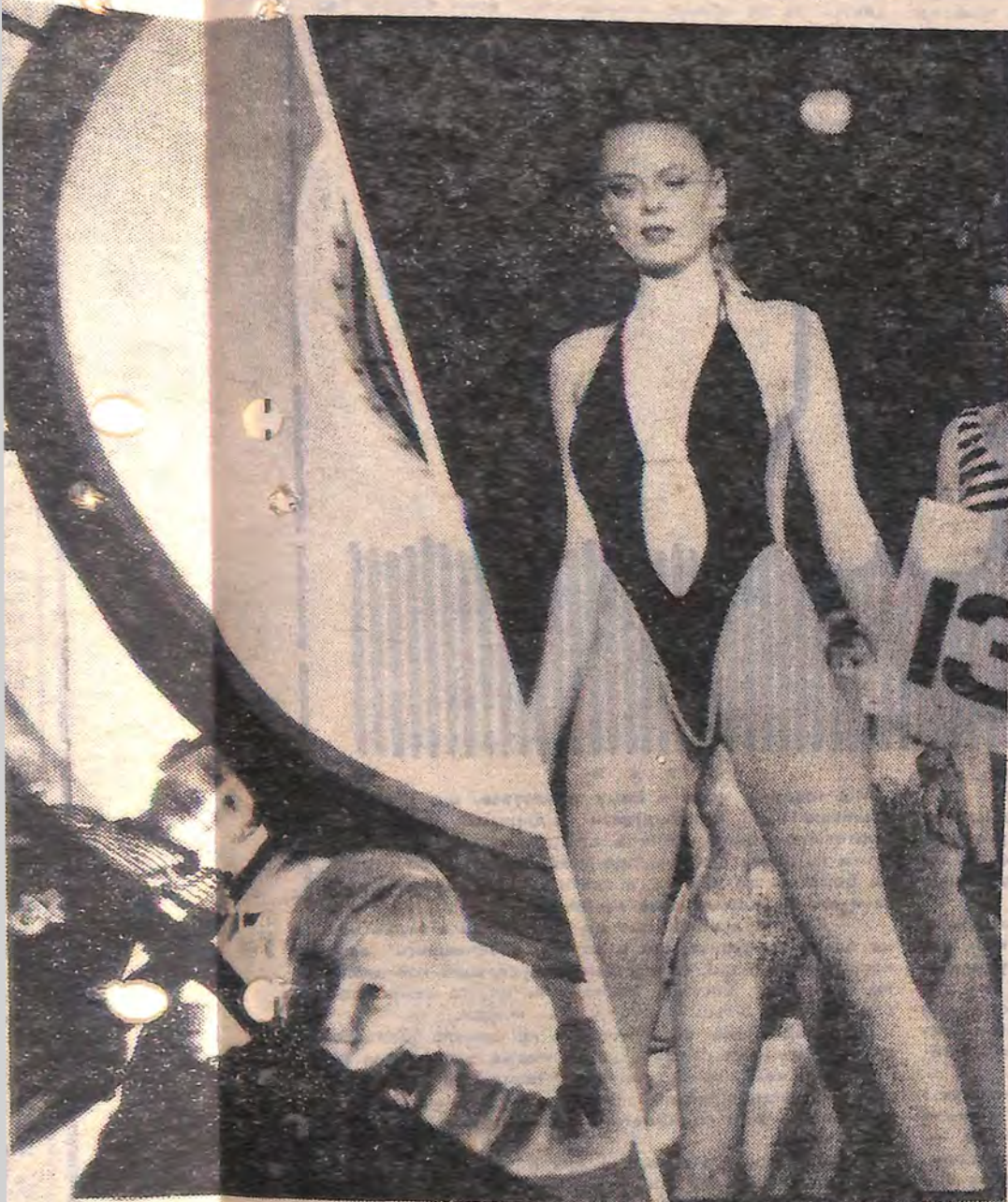
Держава, котра донедавна безсоромно обіймала й націоналізувала кооперативи, тепер сприяє розвитку цієї форми власності, проголосивши її рівноправність із

державною та особистою; злагоджено податки. Ці хвилі прогресу — і у вигадливих фантазіях біт-базарів («барахолках»), де вже й колишній лідер болгарського соціалізму анфасований на сувенірній десятидоларовій банкноті... Почалася приватизація об'єктів торгівлі, туризму та послуг перед холодом економічної кризи. Денационалізація виношує ембріон безробіття, і ніхто ще не в змозі точно відповісти, до яких пір болгари зазірнуть на дно своїх продук-

тових сумок. А тим часом задля розвитку так званого ексклюзивного туризму підприємству «Інтерпалас» передано в експлуатацію частину колишніх урядових резиденцій, так щоб відродження велися в першу чергу для соціальних програм...

Ми знаємо Болгарію? Не поспішайте із відповіддю. Може, її пошуки трохи поліпшать знімки В. Гриба?

І. ВАЛИЧ.

«...Священний храм для мене...»

Спочатку пригадаю один епізод, який прямого відношення до нашої розмови не має. Втім, хто знає... В цьому році газета «Советская культура» почала виходити тижневиком з доповненням «Экран и сцена». Якось у розмові я привітала редактора цього доповнення і почула у відповідь майже розпачливе: «Ой, не нагадуйте мені про це. А писати про що!». Судячи з того, що «Экран и сцена» все-таки виходять, журналісти якось викручуються. Але справа в іншому. Я до чого веду. Хочу ще раз підкреслити, можливо вже й набридлу думку, що театр (як і кіно, між іншим, завітайте лишень у наші кінотеатри!) переживає сьогодні не кращі часи. Взагалі театр, а не лише театр імені Кропивницького, хоч мова сьогодні про нього.

Роздумуючи над долею нашого театру, ведучи мову про його проблеми, я не можу позбутися думки, що вам, тобто читачам «Молодого комунара», не потрібна не лише розмова про театр, але й театр взагалі. Мабуть, не дуже приємно говорити про це в той момент, коли культурна громадськість відзначає ювілей людини, чия ім'я на прапорі театру — Марна Лукича Кропивницького. Приємніше було б говорити про переповнені зали, аншлаги, погоню за зайвим квиточком. На превеликий жаль про все це молоді люди чули хіба що від своїх бабусь. Чому так трапилося? Адже цей театр знав часи справжнього откровення, щасливих моментів злетів творчої мислі, радості відкриття. Чому зараз так трапилося, що призначати побачення біля театру нікому і в голову не приходить? Я чомусь переконана, що дехто навіть не знає, де цей театр розташований.

— Якщо ви вважаєте себе другом театру, якщо ви хочете йому допомогти, поставте питання різко: чи потрібен театр місту взагалі, — сказав мені художній керівник театру заслужений діяч мистецтв УРСР М. І. Барський і, відверто кажучи, розкрив очі на деякі моменти невеселого театального існування. Бо сьогодні театр імені Кропивницького існує за інерцією. Існує, якщо вже не те пішло, значною мірою за рахунок ентузіазму окремих людей. А ми стверджуємо, що ентузіазм відсутній. Візьмемо того ж Михайла Барського. Маючи прекрасну посаду, — головний режисер телебачення, — працюючи не лише на область, але й на республіку, він раптом бере на себе відповідальність за театр імені Кропивницького. Майже розвалений театр корифеїв, на кісточках якого править бал яка-небудь виставка кішок з приводу чого «Кіровоградська правда» недвозначно висловила: «докотились».

Мене турбує відсутність глядача на виставах кропивничан. Хоч треба сказати, що ситуація на різних виставах різна. Якщо «Чоловік і жінки» зібрала у залі 16 чоловік, яких я перерахувала, то на «Наймичці» рахувати не довелося. Зал був заповнений. Я можу віднести це за рахунок прем'єрної вистави, але не тільки. Ось що говорить Михайло Барський: «Я вважаю, ми в руслі театру корифеїв. І «Наймичка» І. К. Карпенка-Карого, «97» М. Куліша, казка «По шучому велінню» за М. Л. Кропивницьким відповідають моему баченню цього театру. Акторська майстерність, сценографія, акторський почерк дає право говорити про відродження театру. Театр повертає класику...».

Я з цим згодна. Непогано було б, коли б театр повернув і глядача. Та будемо сподіватися, так трапиться. Прихід Барського в театр приніс сюди досить вагомі надровні зміни. Помітно змінилася і репертуарна політика, хоч в театрі ще лишилися вистави, які не вражають наших думок і сердець. Але ж не можна все відразу змінити. Ми взагалі прилаштувалися спочатку все ламати, а потім відроджувати. Чи то храм у центрі країни, чи приміщення театру корифеїв, чи й творче обличчя театру... На мою думку, головна постать у театрі — актор, при всій повазі до режисерського театру, я не змінюю переконань. Михайло Барський відразу ж по приходу в театр імені М. Л. Кропивницького поставив питання про необхідність укріплення акторського потенціалу. Режисер пішов на заходи, як це модно висловлюватися, непопулярні. Театр необхідно омолодити — переконаний у цьому Михайло Ілліч відправив нікого акторів на заслужений відпочинок, запросивши до театру нових творчих працівників. Треба сказати, всі вони про себе вже записали в репертуарі і не едаються до детального аналізу за браком місця, про кожного з них хочеться сказати кілька слів.

Наприклад, заслужений артист УРСР А. Романюк. Я бачила його лише в «Наймичці», де він грає сільського глителя Цокуля. Вистава «Наймичка», особливо ж якщо говорити

про перший склад виконавців, взагалі приваблює своїм шанобливим ставленням до української класики. Актори добре розуміють один одного і розуміють режисера. А. Романюк увійшов у запропоновані режисером обставини органічно і впевнено. В інтерпретації актором образу сільського спокусника і павука відчувається імпульс живої думки, що, відверто кажучи, на нинішній сцені присутнє рідко, надто коли мова йде про класику.

Наймичку Харитину грає теж нова для театру актриса Тетяна Бащенко; привносячи в своє розуміння образу свіжість, наївність, ліризм. На мою думку, Бащенко може вирости в хорошу драматичну актрису, якій доступні всі жанри від української мелодрами «з заламуванням рук» до веселого водевілю. Це трапиться, якщо театр поверне собі статус українського музично-драматичного театру.

— Це трапиться, — продовжує мою думку Михайло Барський, якщо ми зможемо утримати в театрі цих акторів. Крім Романюка і Бащенко я маю на увазі молодшу пару Аллу Луценко і Анатолія Лозовського, а також прекрасну вокалістку Галину Сергєєву. Всі вони, до речі, зайняті в «Наймичці». Галина Сергєєва недавно введена на роль Донни Люції в «Тітці Чарлея» О. Фельцмана. А щоб актори залишилися у театрі, який просто неможливо повернути місту без притоку нових сил, треба вирішити найголовніше: проблему житла. Актори живуть у готелі вже кілька місяців. Знаєте скільки театр витратив на це! Просили у 1 кварталі чотири квартири, у 2 — три. Нам нічого поки що не дали. Боже мій, невже не розуміє міська влада, що сьогодні жоден хороший актор не поїде до Кіровограда за творчими переконаннями.

Проблема музичних вирішень вистав, справедливо вважає М. Барський, залежить від укомплектування трупи вокалістами і танцюристами. В нинішній трупі таких акторів не так багато. Хоч, треба сказати, лише укомплектуванням трупи проблеми театру не вирішуються. Як художньому керівнику Барському доводиться вирішувати такі питання, які до творчості відношення не мають. Думати не лише над черговою мізансценою «Василія Миронича». Яну режисер підготував до 150-річчя з дня народження Марна Лукича Кропивницького, а й тим, де вибити транспорт для господарських потреб театру. Псує настрій внутрішній ремонт приміщення, що через відсутність будматеріалів триває невинновдано довго (хочу зазначити в думках, що ніякими ремонтами знищення театру не поправити! Зло, заподіяне театру корифеїв, темною плямою лежить на тих, хто ще й сьогодні продовжує керувати культурою).

Турбує М. І. Барського ставлення до театру керівництва великих підприємств. Відвідання театру тут ігнорується. Можна тільки поспівачувати тому, що номенклатурні особи не розуміють, людина, яка пролеєть слюзи над трагічною долею наймички Харитини, виконуватиме своє виробниче завдання краще, ніж той, кому, вибачте, пловати і на українську класику, і на священицтво взагалі. Між іншим, у дореволюційному Єлисаветграді це розуміли більше. Саме тому у цьому місті виник театр корифеїв, біля коліски якого стояли брати Тобілевичі, Марко Кропивницький, М. Заньковецька.

Я широкі поважаю людей, які люблять театр. Їх багато в Кіровограді. На жаль, не серед молоді. Відверта зневага молоді до театру — результат естетичного виховання у школі, в комсомолі. Між іншим, якщо правда, що виховують особистим прикладом, то не часто (якщо не сказати більше) доводиться бачити у стінах театру комсомольських працівників.

Будемо робити підсумки? Той театр, який сьогодні існує в Кіровограді, може в недалекому майбутньому змінити своє обличчя в позитивному плані. Але тут потрібні не одні лише зусилля художнього керівника. Їх недостатньо, щоб театр став «священним храмом для мене» і для вас. Потрібна насамперед зацікавленість нового керівництва міста проблемами духовної культури. Але потрібна небайдужість дорослих людей, які сьогодні формують дитячі душі, тобто душі тих, хто замислюється над життям.

Валентина ЛЕВОЧКО

В УГОРСЬКІНІ, в невеличкому досить тихому і приємному містечку Баттоня нам, працівникам «Молодого комунара», редактор місцевої газети Дьордь Менеші ще в березні минулого року хвалився:

— Приїздіть влітку, побачите наш басейн під відкритим небом. Рішення про його будівництво прийняла місцева влада, щоб якоюсь урізноманітнити відпочинок мешканців.

У тому, що угорці ділові люди, мені не доводилося сумніватися. Слова з ділом у них не розходяться. Тож не було здивування, коли в спекотливому червні я пірнув у прохолодну голубизну баттонського басейну.

Чому я про це згадую-пишу, читач зрозуміє пізніше. Спочатку хочеться розповісти про басейн.

До прекрасно оформленої двоповерхової будови купалень вхід платний. Десь за карбованець коштує

пустила надто глибокі корені. Товару — видимо-невидимо, на прилавки подивилися, очі від різноманіття щемлять, а купити — нема за що. Дитячі речі — неймовірно дорогі. А басейн, бач, побудували. Вклали гроші, як мовиться, в дітей.

* * *

На цьому, певне, можна поставити крапку. Однак, я не хочу, щоб мій матеріал був чисто інформаційного плану, а прагну до одного — давайте подумаємо над деякими питаннями разом.

Баттоня — місто, чисельність жителів якого приблизно рівняється з такими районними центрами Кіровоградщини як Устинівка, Петрове... Проте наші районні центри і не думають про басейни. Чому? Не знаю — не відаю. Хоч і дорослих, і дітей тут не менше, ніж у згаданому угорському містечку.

дій я чоловік, ось що почув від цієї людини. Дісталося мені й за те, що не дбаю за красу Кіровограда. Дійсно, що красиво, то красиво в цьому місці, де можна і прогулятися з дітками, і книжку прочитати... Я не проти краси, але краси, яка б була з користю. Ось тут можна й про вигоду говорити, якби лише архітектори добряче раніше поміркували і біля лавочок і фонтану та вписався ще й басейн! Чи це й справді — все безглуздо?

Не знаю, в кого глузду більше. Тільки ж у тому басейні бовталися б у чистенькій водичці дітки. Хай у центрі. Та це краще, ніж сьогодні вони бігають безцільно там і пальцями тикають на дівуль з цигарками, котрих пригортають пубрики і руки останніх у всіх на виду так і ковзають по округлостях тіла подруг.

Додам — у самому центрі міста, за кінотеатром «Комсомолец», біля площі...

БАСЕЙН

цілоденне задоволення. На першому поверсі — роздягальня, душові, пристойний бар, які ми бачимо по телевізору, коли показують «захід».

Піднявшись на другий поверх, беру лежак і зручно вмощуюсь на плацу. Тут же — столики для розмов, за ними можна вгамувати спрагу добрим десятком-другим найрізноманітніших холодних тонізуючих напоїв, кавою, перекусити. Все це — вільно в продажі у барі-буфеті. Забігаючи наперед своєї розповіді скажу, коли я в барі запитав одного молодого відвідувача, чим спричинена продаж спиртних напоїв, він відповів без іронії, що, мовляв, якби їх вільно не продавали, то, можливо, скло було б від розбитих пляшок і в купальнях. Натякнув співрозмовник на те, що носили б з собою спиртне, розпивали де прийдеться. А так хочеш — прошу дуже, спускайся з другого на перший поверх і — попийай чи то лікер, чи то вино, пиво... Вибір — десятки різноманітних етикеток так і зваблюють відвідувачів.

Вони ж майже не звертають на спиртне увагу. Так тут «борються» з поговіркою «Заборонений плід завжди солодкий».

На другому поверсі, трошки охолонувши від спеки, я «освіжився» у «дорослій» купальні. Метрів з двадцять ширини десь з тридцять-сорок довжини вона дивувала своєю оригінальністю.

До речі, поряд знаходилося ще дві купальні — значно мілкіші — для підлітків і малюків. У всіх трьох — вода проточна, чиста-чиста, а від голубого кафелю здавалася аж надто холодною, хоч температура десь біля двадцяти градусів.

Зрештою, мова не про це, а про те ж дозволяла. У цьому місті вирішили збудувати басейн, щоб чимось захопити літньої пори дітлахів, підлітків. Як наслідок — і діти, й дорослі десятиками, сотнями відвідують купальні. Малюки в м'яч ганяють, дорослі — шахами захоплюються. До послуг відвідувачів і інші розваги.

Я в тому ж таки басейні запитав, чи окупилися затрати, чи вигідна ця будова для міста. Прикро було, коли на мене здивовано поглядали після таких питань. Відповідь була такою, що не гроші головне тут, а турбота про розумне використання вільного часу, про фізичний розвиток.

Читач, можливо, зауважить: що тут я нового відкрив? Америку?..

Так, Америку! І знаєте чому? Бо сьогодні в нас, у Союзі, щось аж занадто всі почали «рахувати» копійку. Так рахують, щоб все «окупалося», щоб із затрат чи на будову, чи навіть на відпочинок та була вигода.

Угорщина, як відомо, переживає великі труднощі в економіці. Нікому не секрет, що інфляція у цій країні

Так там вони у вільний час міцніють фізично, розважаються, зрештою — живуть. А в нас?

Для порівняння. Повернувшись з закордонного відраження, я поїхав у містечко — до Новомиргорода. Хто був у цьому райцентрі, той знає, що в центрі тут споруджено фонтан. Напевне, для окраси. Вода в ньому теж проточна.

І розмірів він чималих. По будові він чимось нагадує баттонський басейн. От і подумав: а що, якби ото раніше там не приклеїли фонтан, а десь спорудили за подібним принципом відкритий басейн... Для тих дітлахів, котрі тиняються вулицями Новомиргорода, шукаючих пригод підлітків, він би був прекрасним місцем відпочинку, фізичного гарту. Затрати були б майже однакові.

Дехто, прочитавши ці рядки, розсудить «ясно», як і раніше, протягом 70 років, судили — не нам у «них» учитися. В кращому випадку посміються з автора — ото фантазер! Звідки ж кошти тому Новомиргороду, наприклад, взяти? Дітлахі і в калюжі, або в протухлій болотом річці «загартуватимуться».

Вони то так. Але хочеться, не знаю як кому, а мені то й мови нема, не кліпати соромом, коли бачиш отих, не побоюся слова — нещасних дітлахів, котрі беруть палку, «осідлюють» її і — вй-о-о-о! по вулиці. Граються дітки. В коника-стрибуна.

Серце розривається, коли бачиш, як дівчатка у вісім-дев'ять років ліплять ляльки з багнюки.

Про п'яти-шестикласників, хлопців теж можна говорити, поклавши руку на серце — ховаються по кущах, смалять цигарки до одномісячного або післяодномісячного перебування в піонерському таборі. І це — коли щасливим батькам пощастить туди на короткий строк прилаштувати дитину.

Про самостійний «всесвітній» розвиток всі ми начувані. Мені, коли я проходив в один прекрасний день біля дитячої міської поліклініки (отам, за кінотеатром «Комсомолец»), аж погано стало. Хоч вірте, а хоч і ні.

Є там прекрасне місце з штучними водопадами. Вода стікає з плит (правда, нерівномірно і не завжди) у сплановані виямки. У них теплої днини хлопчачі гралися в «нептунів». Вимазюкані багнюкою, вони знайшли собі у тій воді розвагу. Про багнюку — то зрозуміло, пилом набито водою (добрий хазяїн би вчасно чистив). Незрозуміло одне — краса красою, око радує, коли глянеш на цей успіх архітекторів, але...

Але є ще одне питання, чи то крик у світ: чому б не спорудити з отих плит та з отой води та з отих затрачених коштів відкритий басейн для дітлахів?

Про це я сказав одному з представників місцевої влади. Боже мій! Краще б мовчав. Виявляється, отут, у людному місці, біля самої площі та басейні? Безглуздо!

* * *

Мій товариш коли я йому доказував, що набагато дешевше було б набудувати відкритих басейнів з проточною водою, коли з олівцем грубо вів підрахунки і... знову доводив, що нам врешті-решт треба не боротися за чистоту, а взяти мітлу і почати підм'ятати вулиці, назвав мене мрійником.

Коли ж дізнався, що ця ідея асе-таки вирветься на папір, то визнав, що я здурів, набавившись «закордонного» і що, коли добиватимусь, щоб хоч щось, як, наприклад, басейни, побудувати тут, то мене просто-напросто більш не «випустять» нікуди.

По-правді, таке застереження не лякало. Злякало аж до тремтіння серця інше — невже знову, отак як і раніше, нам «ясно» все пояснюватимуть високопоставлені «відповідальні» працівники і що ми будемо професійно вже сприймати і рукоплескати: так і повинно бути.

Не хочу вірити і в те, що для Кіровоградщини не вистачить коштів на спорудження відкритих басейнів. Якби бажання лише. В нас же його нема. Я не спеціаліст, але скажу, що відкриті басейни з проточною значайною водою можливі. Тим більше, що в нашій степовій крає, де сонячні дні радують, а інколи й засмучують нас спекою, вони б «прижилися».

* * *

Той мій товариш, який говорив, що я з «буржуазного світу мрійник», радив мені краще втопитися в Інгулі, ніж писати цей матеріал. Топитися я не пішов, бо ще маю віру в перебудову. Якби її не мав — теж би не топився: надто смердюча вода в калюжах і ставках, що раніше звалися величю рікою.

Не віряться мені, що Інгул стане Інгулом таким, як був. Тут ми перестаралися. Але віряться в інше: є в нас місце, де, як мені сказали товариші, роками планують і роблять, роблять і планують «острів кохання». Це отам, за універсамом «Добруджа», коли йти до ріки. Тож, закінчуючи публікацію, пропоную місцевій новій владі — спорудити там відкритий басейн! Щоб наші діти не в калюжах бовталися, а в прекрасних купальнях.

І щоб він так швидко й гарно робився, як робилася свого часу площа імені Кірова.

І щоб, звичайно, на нього, як і на площу знайшлися кошти й прекрасний будівельний матеріал.

Юрій ЯРОВИЙ.

Баттоня (УНР) — Кіровоград.

Р. S. Даний матеріал був підготовлений у червні минулого року, але, на жаль, тоді не було змоги видрукувати його, бо «були важливіші теми». Можливо, ця теж «неважлива»?

Автор.

«Алло,
ТЬОТЯ
СОНЯ
турбує!»

«Штерн», єврейський театр із Києва, минулої суботи зібрав повний зал БК кіровоградського ВО «Радій». Перед концертом відбулося щось на зразок розширеного засідання щойно зареєстрованої міської Асоціації єврейської культури. Члени правління АЕК (одні із них говорили мовою ідіш) розповіли про перші кроки свого товариства; представники єврейських організацій із Києва, Дніпропетровська, Одеси поділилися своїм досвідом. У Києві, наприклад, набрали групу по підготовці викладачів єврейської мови. Дніпропетровці масово відсвяткували пейсах (пасху) з

дотриманням усіх необхідних ритуалів. У одеситів немає проблем з приміщенням, є тісні контакти з товариствами української, болгарської, грецької культури. Гості запропонували кіровоградцям допомогу, відповіли на запитання публіки.

Концертна програма включала в себе пісні мовою ідіш (їх виконавці Стелла Кугель і Арон Черняк заслужили найбільше оплесків та квітів), танці, хореографічні інтермедії. А коли на сцену вийшла артистка Єва Петербурзька, публіка з перших слів її монологу задоволено впізнала всюдисущу тютю Соню, з якою на нас раніше познайомила Іларіа Новикова. Та мила-сьма артистка, як мені здалося, розповіла ме-

тоди діставання оливкової олії через Рон-феллера смішніше від московської. Виразніші жести, характерніші інтонації.

Були номери гастролерів зразками добротного професіоналізму чи рядової художньої самодіяльності, судити не так просто. Порівняти ні з чим, оскільки, як було повідомлено, цей приїзд у Кіровоград єврейської трупи — перший за 22 роки. Можливо, АЕК постаріється, аби таких пауз більше не було, адже у кіровоградської публіки, як можна було переконалися, є інтерес до єврейського національного мистецтва.

Н. ГРИГОР'ЄВА.

Приміщення, звичайно, тісненьке, такий собі пенал. Але ж і меблів кіт наплакав: стіл, шафа та стільці, а світла скільки хочеш, сторона сонячна, і повітря достатньо —

краще. Поки придумува-
ла, чим іще заеселити
апатичний інтер'єр, до
рук потрапив журнал
«Наука і суспільство», не-
величка стаття в якому
примусила переглянути
думку про те, що причи-
ни нашої хронічної дра-
тливості та втоми кри-
ються в брудному повіт-
рі, шумі, чергах і кон-

мудрості тут немає, наші предки, якщо проаналізувати, майстерно підбиравли для навколишнього оточення психологічно комфортні форми. Хто має старовинні «бабусині» буфети, комоди, скрині, шифоньєри, стільці, столи з гнутими ніжками, той сам може порівняти. Хто мешкає чи хоч би бував у мансарді старовинного будинку, у споруді з кутовими вікнами чи на аттєрсолі з дерев'яними зовнішніми сходами, очевидно, сподобав обстановку знез незвичні, нетрадиційні ракурси.

А що ж у мене в кабінеті? Рівні стіни, прямі кути, столи, такі ж картинки, двері, вікно, паралелепіпед шафи, за склом — стіна сусіднього будинку з прямокутних цеглинок, щільно розграфлена прямокутниками вікон... Суцільно агресивне середовище. І в типових сучасних житлах килими на стінах, кімнатні рослини і фотопалери маскують погнурість, але ж не виганяють її за двері зовсім.

Оку для повного вдоволення потрібні ламані лінії та гострі кути.

Старі люди вішали ікону чи картину, а молоді ставлять телевізор чи акваріум не просто на стіну чи впритул до неї, а в кутку, утворюючи таким чином милі підсвідомості п'ять кутків. Чи не звідси народна приказка «П'ятого углашу-

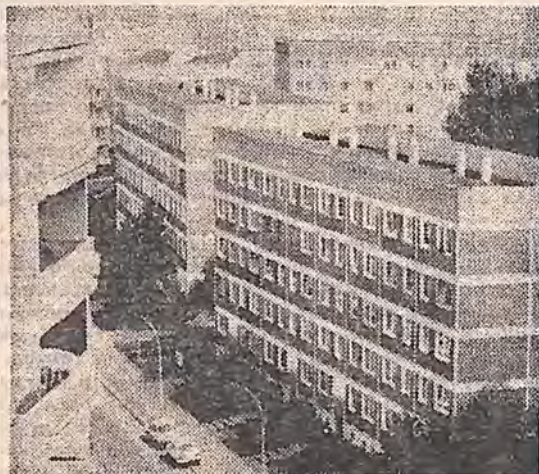
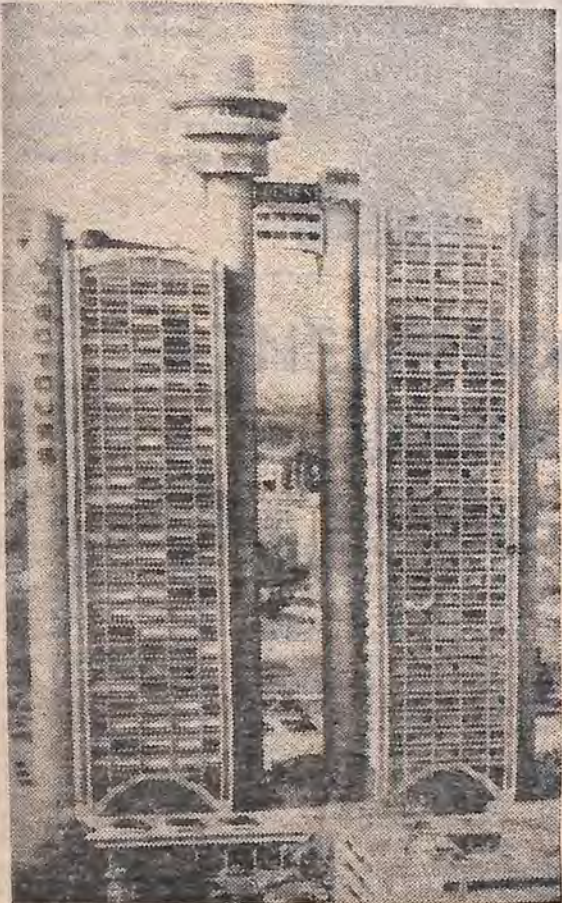
лиция? Раділі новобудовам — колись «хрущобам», радіємо й теперішнім «хмарочосам», бо то дах над головою, куток, де можна прихилити голову. Строгі лінії без усяких ахилієсів, аби швидше — і маємо те, про що росіяни кажуть «простота — дуже воровства». Ще жди й га-

них метрах від них «бункер» новітньої поліклініки особливо пригнічує. Про цю архітектуру сказати «мистецтво» — великий гріх...

Ріже зір острівця агресивного середовища й на площі Імені Кірова в обласному центрі. У загальному необтяжливому для сприйняття ансамблі

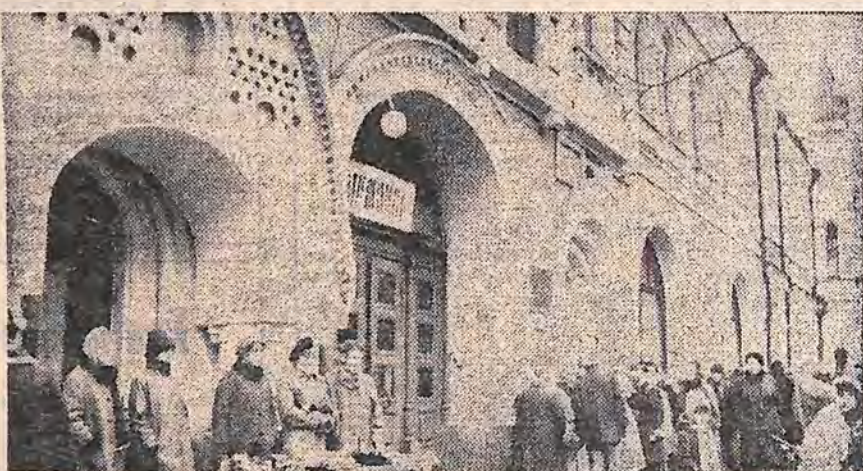
за ріг — а за фатою ту-
ману зблиснула адмірал-
тейська голка. Зайдеш
під арку — а звідти не-
сподівано відкривається
каскад ажурних містків.
Пройдеш одним із них—
а на дзеркалі каналу май-
не відображення фанта-
стичного палацу...

Тут доцільно згадати, що одне з найзнамениті-

няють господарів убогих балконів і могильної подоби лодикій за намагання їх заскрити і таким чином порушити агресивну симетрію.

А ви помітили, що природа на диво асиметрична? Навіть похмурі скелі без жодної травинки неважлаганно прилягають погляд, на кажучи вже про зубчасті розсіпи гірських хребтів. Важко придумати більш однотипну поверхню, ніж море, однак це про нього сказав поет: «Придається все, лишь тебе не дано примелькаться». Вірогідно,

стеля височенна. Дрібні кімнати часом здаються захищеними від величчя, як інколи в кубуку вагонного купе почуватись зручніше, ніж у просторому — коней ганній — вокзалі. І колір стін у мене нібито не дратівливий, а спокійний, природний — зелений, і плакатами та календарями їх заліпила для різноманітності...

Та в легкому головному болев'і я ще до оцінки гостя глухо підозрювала нові апарamenti. Думала, що причина в тому, що носом кляю стіну — стіл стояв упритул до неї. Перемістила меблі. Тепер простір огляду розширився сто-кратно. Якщо раніше підіваши голову від па-перів, могла виачати ли-ше заклепки на куртках хлопців із «Наутілуса Помпіліуса», то тепер до моїх послуг плями, трі-щини, подряпини й па-тьокі всієї неосяжної стіни.

Полегшало, проте, не
набагато. Пара вазонів із
хирлявими екзотами на
підвіконня — і то вже

фліктах. Виявляється, мігрень може здолати нас і тоді, коли ми гуляємо тихими вулицями або усамітнилися у відлюдній келії з наміром відключитися від усього світу.

Науковці дійшли висновку, що на самопочуття людини негативно впливає триазле сприйняття зором гомогенних (однотонних) і асиметричних (різних за розмірами) однакових формами поверхонь. Особливо несприятливе нагромадження прямих кутів.

У журналі наводиться приклад: холодною і відчуженою здається квадрат з розставленими по шнурочку «стінками» суцільних меблів, які складаються з суцільних прямолінійних і квадратів та ще й блищать, що теж переломлює світло не оптимальним для приємного сприйняття чином. Цікаво, що я вже давно в себе вдома розформувала «стінку» на окремі блоки, які періодично соваю з кутка в кутки.

кає»? Так говорять про людину, котра, не будучи ні хворою, ні голодною, ні ображеною, томиться, мучиться і знемагає без видимих причин. Можє, її буквально гнітить «камера» чотирьох стін...

Шофери обвішують голу кабінку вимпелами, вирізками з журналів, китицями і чортиками і таким чином уникають небезпечної для них утоми зору від одноманітності.

Звали десь нову школу — і пішли трубити фанфари: «простори кабінети, чисті й світлі класи». І чисті, і простори, а що в них? Стіл, дошка, стелажі, вікна, симетричні ряди парт. Одні прямі кути. Те саме в коридорі, те саме на подвір'ї.

Казенний інтер'єр публіками не відрізняється — не відома. У деяких школах парти розставляють не за солдатським ранжиrom, а драбинкою чи хаотично, і казармений класний пейзаж хоч трохи видозмінюється.

А що ми бачимо на ву-

тому, що кожна хвилька-
мініатюрна подoba тієї
ж гори?

Майже симетричну і безваріантну форму мають ялинка і ліванський кедр, але ця симетрія пірамідальна.

Готичний, романський, класичний стилі в архітектурі зажили слави естетично довершених, очевидно, саме завдяки переважанню в конструкції та оздобах гострих кутів (важі, шпилі). Згадаймо, наприклад, старовинні російські кремлі, католицькі храми. Православні церкви мають багато круглих і овальних деталей, але корпуси все одно загострені в бік хмар.

У Кіровограді проко-
люють небо споруди
обладнання відділу (ко-
лишня водолікарня) та
управління КДБ (колиш-
ній готель). В Олександрії — міськом комсо-
молу (колишнє казино)
та пожежна каланча. У
Новомиргороді — споруду
середньої школи № 1
(колишньої гімназії) та
частково два старих кор-
пуси райлікарні. У ліцеї

споруд навколо неї (готель «Україна» хоч гравітним цоколем прикрив віратину, а з нового банку ще невідомо, що вийде) незвідомий геній притулив кафе «Юність» і прикрасив його, мов бог черепаку — безліким скляним панциром.

Аналогічне враження справляє і місце біля краєзнавчого музею — він сам і третя лікарня переломлюють світло благотворно для зору, а білокам'яні палати Будинку політосвіти і зебра дитячої поліклініки своїм дизайном мало відрізняються від дев'яностих корпусів «Червоної зірки». Недовершені ж будови на розі вулиць Леніна й Луначарського — оптимістичний зразок відходу від 90-градусної геометрії.

Юрій Нарібін поділився цікавим спостереженням щодо Ленінграда, одного з найгарніших міст світу. Головна його чарівність, вважає письменник, полягає не в передніх, а в інших планах, об'ємних і прозорих перспективах. Визирнеш

ших місць у Ленінграді (осіване Висоцьким) називається «П'ять углов». Будете в Ленінграді, пройдіться по Загородному проспекту, подивіться, як це схоже ні на що інше сплановано перехреста.

Про однакові сільські будиночки, розташовані на рівнині уздовж перпендикулярних вулиць, ми без емоцій скажемо «стрункі шеранги», а про такі ж непретензійні хатки, вільно розкидані по гірському схилу — «мальовничий пейзаж». Рябі, мов шахові дошки, стіни сучасних мікрорайонів забивають паморочі, а той же масив глибокої ночі з висоти людської здається затишним і таємничим. У половині вікон морок, а решта світитися безсистемно. Ніби зірки на небі...

Тікаймо від меланхолії
та депресій з чотирьох
стіні!

Н. ДАНИЛЕНКО.
У редакційній фототеці знайшлося достатньо ілюстрацій агресивного і спокійного зовнішнього середовища.

НА ТОРГОВИХ ШЛЯХАХ

У травні виповнюється річниця візиту М. С. Горбачова до Китаю, який став важливим етапом процесу нормалізації стосунків між нашими країнами. Їх поліпшення особливо наочне на прикладі економічних та торгових зв'язків. Зокрема, об'єм двосторонньої торгівлі 1989 року досяг майже 2,5 мільярда карбованців, що майже у 14 разів перевищує рівень 1981 року (177 млн. карбованців). Однак цей показник складає лише 3,0 і 1,4 процента загального зовнішньоторгового об'єму КНР і СРСР відповідно, що явно не відповідає їхнім можливостям. Потенціал розвитку цих стосунків відчутно великий, це в першу чергу відзначають китайські партнери. Деякі спеціалісти передбачають, що збільшення об'єму торгівлі між двома країнами може перевищити 10 процентів на рік.

Великого значення надається розвитку прикордонної торгівлі, зокрема, між радянським Далеким Сходом і північно-східними провінціями Китаю. Відбулися великі зміни в структурі експорту: крім традиційних товарів, таких як сільськогосподарські продукти, дари природи, вироби легкої і текстильної промисловості, провінція постачає до Радянського Союзу будівельні матеріали, медичне обладнання, магнітофони, мікропроцесори, автомобілі, вантажопідіймачі і розмножувальну техніку.

Сфера співробітництва не обмежується торгівлею. З 148 угод і контрактів з економічного і технічного співробітництва, підписаних провінцією Хейлунцзян, уже реалізовано і здійснюється шістьнадцять контрактів. Вони містять в собі два спільних підприємства, сім машинобудівних проектів і різні трудові послуги в таких сферах, як овочівництво, будівництво, лісозаготівля і поліграфія. Нині вирішується питання про спільне виробництво електроенергії, про будівництво залізничного і автомобільного мосту через Амур.

Враховуючи владивостоцькі ініціативи Радянського Союзу і на противагу «японо-радянським приготуванням» створити своєрідний далеосхідний «Гонконг», віце-губернатор провінції Ду Сяньчжун пропонує розробити план створення у провінції спеціальної економічної зони (СЕЗ) «Північно-східний Гонконг». Вона має базуватися на принципах СЕЗ, котрі перевірені практикою і відіграють взаємовигідну роль для Китаю та його партнерів. Ця зона, на його думку, слугуватиме справі розширення торгово-економічних зв'язків із СРСР та країнами Східної Європи. Однак для цього слід вирішити кілька проблем, що стоять на шляху співробітництва.

Їх передбачають вирішувати через двосторонні дискусії, консультації і переговори. Цій же меті служать і організації різних виставок і ярмарок, де бізнесмени двох країн мають можливість обговорити питання, що виникають, знайти вигідного партнера. Зокрема, з цією метою організовується «Ярмарок по торгівлі з СРСР і країнами Східної Європи», який пройде з 6 по 15 червня ц. р. в Харбіні — адміністративному центрі провінції Хейлунцзян. Зараз повним ходом там ідуть підготовчі роботи, реконструюється Палац виставок. В ярмарку, як передбачають, візьмуть участь 67 великих торгових компаній Китаю.

Дмитро АГЕЄВ.
(АПН).

Перерва в одній із шкіл Токіо.
Фото Ю. БЕЛІНСЬКОГО. (ТАРС).

Найбільшою популярністю у молодих меломанів Фінляндії користується група «Біта» (на знімку). За відгуками західноєвропейської преси, завдяки цьому уталентованому колективові країна Суомі ще міцніше втримається на музичному Олімпі Заходу. Найгучніший хіт «Біта» називається «Фрі» («Вільний») і був підготовлений спеціально до музичного фестивалю Євробачення 1990 року.

Фото ЛЕХТИКУВА — ТАРС.

АМЕРИКАНСЬКА МУЗИКА В АШХАБАДІ

— Ніколи не уявляв, що мій концерт для скрипки буде виконуватися в Ашхабаді, — говорить Джеймс Уайт. І його можна зрозуміти. Адже до цього він жодного разу не бував у Радянському Союзі. А з туркменською музикою познайомився лише минулого року, коли в його рідному штаті Кентуккі на запрошення громадської організації «Френдшип форс» перебувала делегація Туркменського товариства дружби і культурних зв'язків із зарубіжними країнами. В її складі був і відомий туркменський композитор Реджеп Реджепов.

— У місті Оуенсборо, — говорить він, — я познайомився з чудовими американськими музикантами Емілем Аанелем та Джеймсом Уайтом. Із професором музики місцевого коледжу Емілем Аанелем я грав у чотири руки твори американських композиторів. Живучи в його домі, став, можна сказати, членом його сім'ї. Із вдячністю пригадую його гостинну й доброзичливу дружину Кароліну, милых дочок Крістен та Емілію. Мені було цікаво з ними спілкуватися, розмовляти на різні теми, сперечатися в пошуках істини. Ми були завжди згодні щодо того, що треба зберегти мир і дружбу між нашими народами. Маестро Аанель, як і мій батько, брав участь у війні проти німецького фашизму. Разом із мільйонами американців він натхненно зустрів радянську перебудову, бажає їй успіху.

Незабутні зустрічі були в мене і з професором

музики коледжу «Брешія» Джеймсом Уайтом, активним членом руху «Френдшип форс». Він у захопленні від туркменської народної музики, високо оцінив сучасні камерні та симфонічні твори композиторів Туркменії. Прощаючись, ми обмінялися не лише адресами, а й нотами музичних творів.

Коли із США прийшла звістка про те, що в Джеймса виникла можливість приїхати до Радянського Союзу, для мене це було великою радістю. За домовленістю з казахським композитором Тлесом Кажгалієвим, котрий також гостював у Уайті, було вирішено провести в Алма-Аті по два концерти з творів Джеймса Уайта. В Ашхабаді разом із його творами прозвучали також сюїта «Степова легенда» Тлеса Кажгалієва, камерні і симфонічні твори туркменських авторів. А виконав ці твори симфонічний оркестр Туркменської державної філармонії під керівництвом московського диригента Сергія Скрипки.

— Твори казахського і туркменських авторів, — сказав Джеймс Уайт, — це яскрава, мелодійна, глибоко емоційна музика. Хотілося, щоб її знали і США. В усякому разі, у моєму рідному штаті Кентуккі, де я організовую музичні фестивалі, вона буде виконуватися.

Батир ХАЛЛІЄВ,
власкор АПН.

Ашхабад.

Хекматіяр — «борець за священну справу терору»

Тривають зіткнення між різними угрупованнями афганської опозиції. Одним з останніх у списку жертв суперництва значиться Мухаммад Насім Ахундзада, командир десятитисячного збройного угруповання у південно-західній провінції Гільменд, що належить партії Мухаммада Набі Мухаммаді «Рух ісламської революції Афганістану» (ДІРА).

До вбивства цього польового командира і його людей, очевидно, причетний лідер «Ісламської партії Афганістану» (ІПА) Гульбедін Хекматіяр. Спіймано одного з убивць —

такого собі Нуруллу, який посвідчив, що винагороду за ліквідацію Ахундзада він дістав від Хаджі Абдурахмана, котрий очолює загони ІПА в Гільменді і здавна ворогує з командиром ДІРА. Ці акції викликали зустрічні заходи і ще більш загострили загальну атмосферу підозрілості і ворожості серед усіх озброєних угруповань опозиції.

Війна між ІПА Хекматіяра і «Ісламським суспільством Афганістану» (ІОА) Б. Раббані, з перемінним успіхом триває вже другий рік. З липня минулого року, за даними міністерства оборони Афганістану,

втрапили цих двох угруповань в міжусібних сутичках склали понад десять тисяч чоловік.

Вийшовши з «перехідного уряду моджахедів» і виявившись в ізоляції, Хекматіяр пішов на блок з Ш. Н. Таанем, котрий спробував у березні у ході державного перевороту скинути уряд президента Наджібулли.

Хекматіяр відзначається крайнім екстремізмом і жорстокістю. Цей «борець за священну справу терору» розстріляв близько 120 чоловік лише за те, що вони противились вступу у збройну боротьбу проти кабульського

уряду. Серед його жертв є і американський журналіст Енді Пішиковський: кілька років тому його було вбито на території Афганістану за непослух. Хекматіяра звинувачують також у причетності до вбивства сина одного з керівників моджахедів С. Моджаддеді. Минулого року за наказом лідера ІПА був отруєний відомий польовий командир Хаджі Латіф з промонархістського угруповання С. А. Гейлані, а в провінції Тахар знищено близько тридцяти бойовиків з ІОА.

Руслан БУДРІН.
(АПН).

ФОРТУНА ВСМІХНУЛАСЯ ЗАКОХАНИМ

ШАХОВИЙ
КЛУБ «КАТСА»

Саме закохані у шахи взяли участь у нашому конкурсі по вирішенню шахових завдань, присвяченому 45-річчю Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні. Ось і закінчився його останній тур.

Але, перш ніж ви знаєте імена переможців, пропонуємо перевірити вірні рішення.

ЗАВДАННЯ 1

1. Kpg4 (цугцванг) Kd5 2. Fe4X
1. ...Kpe3 2. Le4X
1. ...c4 2. Фd2X
1. ...e3 2. Ld6X

ЗАВДАННЯ 2

1. Lb6! (цугцванг) Cg8 2. Ke4X
1. ...Cb3 2. Lb3X
1. ...Cc4 2. Lc4X

ЗАВДАННЯ 3

1. Фh7 → 2. Ke4+ Kc4 3. b3X
1. ...Kpd6 2. Ke4+ Kpe5 3. Фh5X
3. ...Kg3 2. b4+ Kpd6 3. Kc4X

ЗАВДАННЯ 4

1. Cc5 Кра6 2. Lb4 Кра5 3. a4 Кра6
4. Lb8 Кра5 5. La8X
1. ...Кра4 2. Lb6 Кра5 3. Cd4 Кра4
4. Cc3 Кра3 5. La6X

Переможцями у нашому конкурсі стали кіровоградці В. Цивільов, В. Коломієць, В. Пінаєв, К. Орехов, шаховий гурток Гайворонського тепловозремонтного заводу, шаховий гурток Заваллівської середньої школи (Гайворонський район), В. Кирилов (Гайворон), В. Залізник (с. Великі Трояни Ульяновського району). Усі вони нагороджуються дипломами редакції.

Наш конкурс завершено. Але ми не прощаємося з вами. Адже попереду нові зустрічі.

3 21 по 27 травня

понеділок

21 ТРАВНЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — 120 хвилин. 8.35 — Мультифільми. 9.05 — Футбольний огляд. 9.35 — «Сім'я Зітарів». Художній телефільм. 1 серія. Прем'єра. 10.45 — Музей на Делегатській. 11.15 — Співає і танцює молодість. 11.30 — У світі тварин. 12.30 — Час. Телевізійна служба новин. 15.30 — ТSN. Телевізійна служба новин. 15.45 — А. Вівальді. Концерт. 16.00 — Науковий вісник. 17.00 — Прикмети фестивалю. 17.30 — Дитяча година. З уроком французької мови. 18.30 — Час. Телевізійна служба новин. 19.00 — Терези. 19.20 — Ми і економіка. Ринок: як це робиться у ФРН. Передача. 1. 19.50 — Завтра — прем'єра. Про творчість народного артиста СРСР В. Плучека. 21.00 — Час. Телевізійна служба новин. 21.40 — Колаж. 21.45 — «Чардаш Монті». Художній телефільм. Прем'єра. 23.10 — Позиція. Про розвиток радянсько-американських відносин.

0.10 — ТSN. Телевізійна служба новин. 0.35 — «Страховий агент». Телефільм. 1.40 — Побачення призначила Т. Шмига. 2.45 — «Старе танго». Фільм-балет.

▲ УТ

9.00 — Новини. 9.20 — Концерт самодіяльних художніх колективів м. Києва. 10.20 — Науково-популярний фільм «Микола Пирогов». 10.50 — Художній фільм «Кохана жінка механіка Гаврилова». 16.00 — Новини. 16.15 — Шляхом оновлення. 16.45 — Танцюють діти. 17.15 — Занам і ми. «Людина і зброя». 17.45 — «День за днем». (Кіровоград). 18.00 — На сесії Верховної Ради УРСР. 20.00 — Актуальна камера. 20.30 — На добраніч, діти! 20.45 — На сесії Верховної Ради УРСР.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — «Колаж на павутинні». Науково-популярний фільм. 8.35, 9.35 — Історія. 9 кл. «Союз боротьби за визволення робітничого класу». 9.05 — Італійська мова. 10.05 — Програма науково-популярних фільмів. 10.35, 11.35 — Біологія. 7 кл. Хто таке молюски? 11.05 — Мама, тато і я. 12.05 — Сеанс повторного телефільму. «Здобудеш у бою». 1 серія. 17.00 — «Рубай Хаяма». Фільм-балет на музику Т. Шахиді. 18.05 — Телестудії міст РРФСР. «Весна». (Мурманськ). 18.30 — Час. Телевізійна служба новин (з сурдоперекладом). 19.00 — На 3'їзді народних депутатів РРФСР. В перерві — 20.00 — Вечірня казка.

вівторок

22 ТРАВНЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — 120 хвилин. 8.35 — Мультифільми. 9.05 — «Сім'я Зітарів». Художній телефільм. 1 і 2 серії. 11.25 — Дитяча година. З уроком французької мови. 12.25 — Колаж. 12.30 — Час. Телевізійна

служба новин. 15.30 — ТSN. Телевізійна служба новин. 15.45 — Прем'єра документального телефільму «На річці трави». 16.15 — Хор плюс ми. 17.30 — «Належить людству». 18.30 — Час. Телевізійна служба новин. 19.00 — Мультифільм. 19.15 — Ми і економіка. Ринок: як це робиться у ФРН. Передача. 2. 19.45 — «Сім'я Зітарів». Художній телефільм. 1 серія. Прем'єра. 21.00 — Час. Телевізійна служба новин. 21.40 — Це ви можете. 22.25 — «Я входив замість диного звіра у клітку...» Йосип Бродський. Фільм-концерт. 23.35 — Джазові портрети. 0.25 — ТSN. Телевізійна служба новин. 0.50 — «З роботами не жартують». Телефільм. 1.10 — Спортивна програма. 1.40 — «Майстри мистецтва». Народний артист СРСР Д. Банюніс.

▲ УТ

9.00 — Новини. 9.20 — Для дітей. Канал «Д». 10.50 — Музичні зустрічі. 11.45 — Доброго вам здоров'я. 16.00 — Новини. 16.15 — Для дітей. «Веселка». 16.45 — В об'єктиві тварини. «Осьминог». (Кіровоград). 17.05 — Агропром: проблеми, пошуки. (Кіровоград). 17.40 — «Свято із слівцями на очах». Репортаж з Великої Чечелівки Новгородського району. (Кіровоград). 18.00 — На сесії Верховної Ради УРСР. 20.00 — Актуальна камера. 20.30 — На добраніч, діти! 20.45 — На сесії Верховної Ради УРСР.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — «Со-нячній полонений». Науково-популярний фільм. 8.35, 9.35 — Світ, що нас оточує. 2 кл. Уроки поваги до правли руху. 8.55 — «Майстер, Маргарита...» Вільний переклад з іспанської. Науково-популярний фільм. 9.05 — Французька мова. 1 рік навчання. 9.55 — «Майстер, Маргарита...» Вільний переклад з іспанської. Науково-популярний фільм. 10.05 — Французька мова. 2 рік навчання. 10.35, 11.35 — Географія. 7 кл. Оболонка земної кулі. 11.05 — Російська мова. 12.05 — Сеанс повторного телефільму. «Здобудеш у бою». 2 серія. 13.15 — Ритмічна гімнастика. 17.00 — Телестудії міст РРФСР. «Експеримент на даху». (Свердловськ). 18.00 — Ритмічна гімнастика. 18.30 — Час. Телевізійна служба новин (з сурдоперекладом). 19.00 — На 3'їзді народних депутатів РРФСР. У перерві — 20.00 — Вечірня казка.

середа

23 ТРАВНЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — 120 хвилин. 8.35 — «Слiдство ведуть Колобки». Мультифільм. 1, 2, 3 серії. 8.55 — «Сім'я Зітарів». Художній телефільм. 2 і 3 серії. 11.10 — Грає Державний духовий оркестр РРФСР. 11.30 — Клуб мандрівників. 12.30 — Час. Телевізійна служба новин. 15.30 — ТSN. Телевізійна служба новин. 15.45 — «Діалог з комп'ютером». 16.30 — Дитяча година. З уроком англійської мови. 17.30 — Телеміст Алма-Ата — Хіросіма. 18.30 — Час. Телевізійна служба новин. 19.00 — Рух без небезпек. 19.30 — Недипломатичні бесіди. У передачі бере участь сенатор Едвард Кеннеді (США). 19.50 — «Сім'я Зітарів». Художній телефільм. 2 серія. Прем'єра. 21.00 — Час. Телевізійна служба новин. 21.40 — Колаж. 21.45 — «Тихий Дон». Читас комп'ютер. 22.10 — Футбол. Кубок європейських чемпіонів. Фінал. «Бенфіка» (Португалія). «Мілан» (Італія). У перерві — Актуальна камера. 0.05 — ТSN. Телевізійна служба новин. 0.30 —

«Зітнення». Телефільм. 1 серія. 1.35 — «Людина придумала пісню». Теоричний вечір поета Л. Дербеньова. 2.50 — «Пісень на козанах». Фільм-концерт.

▲ УТ

9.00 — Новини. 9.20 — Концерт державного оркестру народних інструментів УРСР. 10.25 — Село і люди. Хроніка одного дня. 10.55 — Все про кіно. 12.05 — Новини. 16.00 — Новини. 16.10 — Сонячне коло. 16.40 — Кольоровий телефон. 17.10 — Усім миром. Громадсько-політична програма. Фестиваль польської пісні. 17.40 — «День за днем». (Кіровоград). 18.00 — На сесії Верховної Ради УРСР. 20.00 — Актуальна камера. 20.30 — На добраніч, діти! 20.45 — На сесії Верховної Ради УРСР.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — «Довгий шлях» на Марс. Науково-популярний фільм. 8.35, 9.35 — Природознавство. 3 кл. Лісова вистава. 9.05 — Німецька мова. 1 рік навчання. 10.05 — Німецька мова. 2 рік навчання. 10.35, 11.35 — Фізика. 7 кл. Космічні польоти. 11.05 — Недільні дозволи холоду. 12.05 — Сеанс повторного телефільму. «Здобудеш у бою». 3 серія. 17.00 — «Ілля Сельвінський. Початок шляху». Документальний телефільм. 17.40 — У нас в студії Антон-квартир. 17.55 — Телестудії міст РРФСР. «Ленінград». 18.30 — Час. Телевізійна служба новин (з сурдоперекладом). 19.00 — На 3'їзді народних депутатів РРФСР. У перерві — 20.00 — Вечірня казка.

четвер

24 ТРАВНЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — 120 хвилин. 8.35 — Мультифільми. 9.05 — «Сім'я Зітарів». Художній телефільм. 3 і 4 серії. 11.35 — Футбол. Кубок європейських чемпіонів. Фінал. «Бенфіка» (Португалія). «Мілан» (Італія). 1 тайм. 12.25 — Колаж. 12.30 — Час. Телевізійна служба новин. 13.00 — Футбол. Кубок європейських чемпіонів. Фінал. «Бенфіка» (Португалія). «Мілан» (Італія). 2 тайм. 15.30 — ТSN. Телевізійна служба новин. 15.45 — «Портрет коханої жінки». Документальний телефільм. 16.25 — Фільм — дітям. «Таємниця гірського підземелля». 17.40 — Підємо на звук гармоніки. 18.10 — Прем'єра документального фільму «З кров'ю і потом». Про творчість М. Шолохова. 18.30 — Час. Телевізійна служба новин. 19.00 — ...До шістнадцяти і старші. 19.45 — Хвилини поезії. 19.55 — «Сім'я Зітарів». Художній телефільм. 3 серія. Прем'єра. 21.00 — Час. Телевізійна служба новин. 21.40 — П. Чайковський. Опера «Орлеанська дівка». Вистава Державного Великого театру Союзу РСР. 0.00 — ТSN. Телевізійна служба новин. 0.25 — «Зітнення». Телефільм. 2 серія. 1.30 — Теоричний вечір поета Л. Дербеньова. 2 відділ. 2.50 — «Пісня у серці могому». Кіноконцерт.

▲ УТ

9.00 — Новини. 9.20 — Перлини душі народної. 10.05 — «Грані пізнання». Пристрассть на все життя. Академік АН УРСР Л. А. Кульський. 10.50 — Музичний фільм «Юбаза моя». 11.50 — Новини. 16.00 — Новини. 16.15 — Для дітей. «Веселка». 16.45 — Республіканська фізико-математична школа. 17.15 — «Темп». Слідами виступів. 17.30 — Побителем гітарної музики. 18.00 — На сесії Верховної Ради УРСР. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Урочисте відкриття II Міжнародного фести-

валю фольклору. 22.00 — На сесії Верховної Ради УРСР.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — «До парадигми харчування XXI століття». Науково-популярний фільм. 8.35, 9.35 — Природознавство. 4 кл. Хочу бути сильним. 9.05 — Іспанська мова. 1 рік навчання. 10.05 — Іспанська мова. 2 рік навчання. 10.35, 11.35 — Біологія. 8 кл. Тварини в природі. 11.05 — Науково-популярні фільми. 12.05 — Сеанс повторного телефільму. «Здобудеш у бою». 4 серія. 13.10 — Ритмічна гімнастика. 17.00 — Пісня залишається з людиною. «Альоша». (К. Ваншенін, Е. Колмановський). 18.00 — Телестудії міст РРФСР (Чита). 18.30 — Час. Телевізійна служба новин (з сурдоперекладом). 19.00 — На 3'їзді народних депутатів РРФСР. У перерві — 20.00 — Вечірня казка.

п'ятниця

25 ТРАВНЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — 120 хвилин. 8.35 — «Завтра — день народження бабусі». Мультифільм. 8.50 — ...До шістнадцяти і старші. 9.35 — Грає А. Каліцкема (клавесин). 10.00 — Людина. Земля. Всесвіт. 11.00 — Музичний фольклор Туркменії. 11.30 — Дитяча година. З уроком англійської мови. 12.30 — Час. Телевізійна служба новин. 15.30 — ТSN. Телевізійна служба новин. 15.45 — Африка сьогодні. 16.45 — Музична скарбниця. Романи О. Даргомижського. 17.40 — Образ. Літературна передача для старшокласників. 18.30 — Час. Телевізійна служба новин. 19.00 — Угорщина. Весна-90. 21.00 — Час. Телевізійна служба новин. 21.40 — Колаж. 21.45 — Актуальна камера. 22.45 — Брейт-ринг. Що? Де? Коли? 22.45 — Це було... було... 23.15 — Погляд. 1.00 — ТSN. Телевізійна служба новин. 1.25 — «Не зійшлися характерами». Телефільм. 2.45 — «Навіоло сміху». Бенедикт письменника-сатирика С. Альтова. 4.05 — Сходина до Парнасу.

▲ УТ

9.00 — Новини. 9.20 — Музичний фільм «У весняному хороводі». 9.35 — В. Васильєв. «Завтра буде війна». Вистава Львівського ТЮГу. 11.50 — Новини. 16.00 — Новини. 16.10 — Концерт камерної музики. 16.40 — Позивні за днем». (Кіровоград). 17.45 — Музичний фільм «Відлуння». 18.00 — На сесії Верховної Ради УРСР. 20.00 — Актуальна камера. 20.30 — На добраніч, діти! 20.45 — На сесії Верховної Ради УРСР.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — «Займіть місце на Олімпі». Науково-популярний фільм. 8.35, 9.35 — Природознавство. 4 кл. Земля рідна. 9.05 — Англійська мова. 1 рік навчання. 10.05 — Англійська мова. 2 рік навчання. 10.35, 11.35 — Географія. 6 кл. Дослідження М. Миклухо-Маклая. 11.05 — Програма науково-популярних фільмів кіностудії «Леннаукфільм». 12.05 — Сеанс повторного телефільму. «Здобудеш у бою». 5 серія. 17.00 — СРСР — Франція. Грані співробітництва. 17.15 — До 100-річчя з дня народження винахідника Московської консерваторії С. Фейнберга. 18.30 — Час. Телевізійна служба новин (з сурдоперекладом). 19.00 — На 3'їзді народних депутатів РРФСР. У перерві — 20.00 — Вечірня казка. 22.40 — Волейбол. Першість світової ліги. Чоловіки. 26-ра КСР — збірна КНР. 23.40 — На 3'їзді народних депутатів РРФСР.

субота

26 ТРАВНЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — 120 хвилин. 8.35 — «Мама, тато і я. 9.05 — «Бурда модна» пропонує... 9.35 — Запрошення до танцю. 9.55 — Стоп-кадр. 10.55 — Друзі моїх чудові риси... Про майстра народної іграшки В. Жигальцева. 11.45 — Під знамом П. 12.45 — Партнер. Комерційний вісник. 13.15 — Цирк на воді. 14.05 — Сімейний екран. Художній телефільм «Нічний гість». 15.20 — Грає В. Зажигін (балалайка). 15.30 — Політичні діалоги. 16.30 — Меридіани дружби. Відкриття II Міжнародного фестивалю фольклору. Передача з Києва. 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — Продовження передачі з Києва про відкриття II Міжнародного фестивалю фольклору. 19.45 — Фільми режисера К. Кійска. «Ціну смерті спитай у мертвих». 21.00 — Час. Телевізійна служба новин. 21.40 — «Інвентаризація». Вистава за участю народного артиста РРФСР Є. Петросана. Прем'єра. 23.40 — До і після опіоночі. 1.30 — «Чужа дружина і чоловік під ліжком». Телефільм. 2.35 — «Суста насколо kota». Естрадно-розважальна передача.

▲ УТ

9.00 — Новини. 9.20 — Ритмічна гімнастика. 9.50 — Народні танці. Ансамбль танцю «Наддніпряночка». 10.10 — Звіт про роботу обласної партійної конференції. 10.55 — Музичний фільм. «Відлуння його життя». 11.30 — Художній телефільм «Перше кохання». 12.45 — Новини. 13.00 — «У травні 42-го». Телевистава. 14.30 — Земле моя. 15.00 — Суботні зустрічі. Герой сучасної публіцистики. 16.45 — Телетурнір «Со-нячній кларнети». Самодіяльні художні колективи Чернівецької області. 18.00 — На сесії Верховної Ради УРСР. 20.00 — Актуальна камера. 20.30 — На добраніч, діти! 20.45 — На сесії Верховної Ради УРСР.

ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — «Садівник». Художній фільм з субтитрами. 9.55 — Грає Зразковий показовий оркестр Прикордонних військ КДБ СРСР. 10.20 — Кінопубліцистика союзних республік. Прем'єра документального телефільму «Небеса похмури». Про відношення школярів до сучасності. 10.50 — Мультифільм. 11.00 — Відеоканал «Співдружність». 14.30 — Відеоканал «Радянська Росія». 17.00 — «Світ, в якому ми живемо». Фільми режисера М. Литвякова. 18.05 — Російська мова. 18.35 — Мультифільм. 18.55 — «Прес-клуб» пропонує. У боротьбі за це. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — «Проговлений геній, або Трантат про те, як невідгидно бути талановитим». 21.00 — Час. Телевізійна служба новин (з сурдоперекладом). 21.40 — Дзвенить, голоси, звучить, сурми. Дж. Верді. «Реквієм». 23.15 — «Музичні історії». Кіноконцерт. 0.05 — «Бронет у вечірню пору». Художній фільм. Вперше.

неділя

27 ТРАВНЯ

ЦТ (I програма)

8.00 — Спорт для всіх. 8.15 — Ритмічна гімнастика. 8.45 — Ти-

раж «Спортлото». 9.00 — З ранку раненько. 10.00 — На службі Вітчизни. 11.00 — Ранкова розважальна програма. 11.30 — Навколо світу. Альманах. 12.30 — До 45-річчя Перемоги. «Довгі версти війни». Художній телефільм. 1 серія. 14.30 — У світі назок і пригод. «Третій принц». 16.00 — Сільська година. Панорама. 17.15 — Шолохову присвячується... Передача з Великого театру Союзу РСР. 19.00 — Недільний нінозал. «Повернення Капітошки». 19.25 — «Ринг». Художній фільм. 21.00 — Час. Телевізійна служба новин. 21.40 — Думки про вічне. Недільна моральна проповідь. 21.55 — Мій Чайковський. Розповідає М. Прудкін. 22.40 — Футбольний огляд. 23.10 — Парад лідерів «Музичного марафону» газети «Вечерняя Москва». 0.45 — «Ворог респектабельного товариства». Телефільм. 1 і 2 серії. 2.55 — «Спасибі, музико, спасибі». Кіноконцерт.

▲ УТ

9.00 — Новини. 9.20 — Ритмічна гімнастика. 9.50 — У неділю вранці. Інформаційно-музична програма. 10.50 — В об'єктиві тварини. «Заповідник Матсаду». 11.20 — Концерт органної музики. 11.50 — Для дітей. Канал «Д». 13.20 — «Урон без звукоіка». Українська мова в школі. (Кіровоград на Республіканське телебачення). 13.50 — Новини. 14.00 — Говоримо українською. 14.20 — Естрадні ритми. 14.40 — Ренлама. 14.45 — Село і люди. Ніжинський агрономібанат. 15.15 — Ви нам писали. Музична передача за листами глядачів. 16.00 — Служба солдатська. 17.00 — Художній телефільм із субтитрами. «Будинок без виходу». 18.30 — Актуальна камера. 19.00 — Закриття II Міжнародного фестивалю фольклору. 21.15 — Молодіжна студія «Гарт». 22.45 — Вечірній вісник.

ЦТ (II програма)

8.00 — На зарядку, ставай! 8.15 — «Служили двоє товаришів». Художній фільм з субтитрами. 9.50 — На екрані служба 01. Фільми про пожежну безпеку. 10.20 — Народні мелодії. 10.35 — Документальний фільм із циклу «Земля тривоги нашої». «Сон». 11.30 — Чемпіонат США з баскетболу серед професіоналів NBA. 12.30 — Показують театри країни. А. Дударев. «Вечір». Фільм-вистава Білоруського театру ім. Я. Коласа. Прем'єра. 14.30 — Відеоканал «Радянська Росія». 17.00 — Планета. Міжнародна програма. 18.00 — Волне поло. Кубок СРСР. Фінал. 19.00 — Обоз'янок земний виконавцям наш... К. Іванов. 19.45 — Вечірня казка. 20.00 — Волейбол. Першість світової ліги. Чоловіки. Збірна СРСР — збірна КНР. 21.00 — Час. Телевізійна служба новин (з сурдоперекладом). 21.40 — Кіносерпантин. 0.25 — Гандбол. Чоловіки. Фінал. СКА (Мінськ) — «Барселона» (Іспанія).

КІРОВОГРАДСЬКА ОБЛАСНА ШКОЛА МИСТЕЦТВ

оголошує прийом дітей віком 5—6 років до підготовчих груп лауреата премії Ленінського комсомолу зразкового хореографічного ансамблю

«ПРОЛІСКО»

Конкурсний прийом відбувається 3 червня: о 10.00 — хлопчиків, о 12.00 — дівчаток.

Адреса школи: м. Кіровоград, вул. Володарського, 16. Телефон для довідок 4-55-94.

Іхати автобусами №№ 105, 107, 120, тролейбусом № 2 до зупинки «Агентство аероплату».

КАРНИЙ РОЗШУК ПРОСИТЬ ДОПОМОГИ

Шановні читачі «Молодого комунара». До вас звертається відділення карного розшуку Кіровського РВВС.

Органами міліції розшукується Смолянников Олег Валерійович (ви бачите його на фото), 1968 року народження, уродженець міста Москви, місцевий житель, що вчинив дезертирство з лав Радянської Армії у серпні 1988 року. До цього часу місцезнаходження його невідоме. Перебуваючи на свободі Смолянников входить у довіру до громадян, селиться в їхніх квартирах і здійснює злочини. Може працювати за підставних осіб.

Його примітки: зріст 180 см, на вигляд років 20—25, атлетичного телоскладу, обличчя трикутної форми, брови дугувидні, очі темні, волосся пряме, темнорусаве.

Якщо комусь з вас відоме місцезнаходження розшукуваного, просимо повідомити по телефону 3-43-41 (чергова частина Кіровського РВВС), 3-41-45 (карний розшук райвідділу) або по телефону 02 (найближчий відділ міліції).

* * *

30 серпня 1985 року о 13 годині 40 хв. у парку Космонавтів міста Кіровограда знайдено труп невідомого громадянина, що покінчив життя самогубством.

Особа його до цих пір не астановлена. Вік громадянина 40—45 років. Зріст 162—165 см, худорлявий, обличчя смагляве, подовжене, волосся темно-руське. Великі лобні залисини переходять в облісина черепа. Небритий, неохайний. Одягнений: піджак сірого кольору в дрібну клітку. Бланихна сорочка з білою і чорною кліткою. Джинси. Туфлі чорного кольору.

Громадянин, якщо когось цікавлять подробиці, звертайтеся у відділення карного розшуку Кіровського РВВС. Можливо хтось із вас допоможе встановити особу невідомого.

КОКС

ФЕМІНІЗМИ

- Дружина балерина, а чоловік перед нею ходить на пальчиках.
- Чоловіків спочатку кильцюють, а потім тримають під каблук.
- Вважала, що вдало вийшла за-

між, а виявилось кругом пальця об-

вели. Часто причиною розлучень є побоювання залишитися у наречених.

● Чим менше розумних думок у голові, тим більше їх стараються показати на обличчі.

● Жінку, яка не вміє користуватись косметикою, важко впізнати.

● Жінкам, щоб бути завжди красивими, не завжди вистачає коштів.

● Некрасивих жінок не буває: бувають тільки ті, хто не вміє користуватись косметикою.

● Про моду не сперечаються, якщо не мають достатніх коштів.

● Деяким жінкам палець в рот не клади, якщо він без манікюра.

● Іноді хлопець довго не освідчується в коханні тому, що йому слова не дають сказати.

● З яким настроєм закінчують кабінет косметолога — видно по обличчю.

● В людини все повинно бути красивим: і обличчя, і одяг, і думки... І дружина.

В. ПОЛІЩУК.

Борис СЛЮСАР

БАЄЧКИ

НЕ БЕЗ ВИНЯТКУ

Нозенький Чобіт
Ногу стер —
Не обійти біди.
Мораль: тісні взаємини
Корисні не завжди.

ПЕРЕКОНАННЯ

На зборах у дебатах
Пугкали Сичі:
— Найкраще працювати, —
Доводили, — вночі!..

НЕ ДИВО

Щодня від Плуга Борсна
Хавтурку діставала:
За ним всі огріхи всна
Ретельно прикривала.

РЕЗЮМЕ

Асфальтівкою йдучи,
Свиня хрюкнула:
— О, боже!..

Ці сучасні тротуари
Для життя негоспі.

МОТУЗКА

Одне тільки думка у неї:
«Скоріш би вже стати Петлею...».

БЕЗРОБІТНИЙ

Баран залишився без діла:
Ворота вже, бач, постаріли.

СВОГО ДОМІГСА

Хвалився Карасик:
— Затям, Щупачок,
В багнюці я жить більш не стану!
І справді.
(випадком попавсь на гачок)
Потрапив одразу в... сметану.

ДОКІР

Гнідий Батогові
Доводив до сліз:
— Пора б зрозуміти:
Ти — анахронізм!..

м. Світловодськ.

БУКЕТ ФРАЗ

- Чоловіки! Будьте ввічливими: не помічайте роздратування своїх дружин.
- Демографічних вибухів можна досягти тільки шляхом мирних переговорів.
- Сльозами жінка може підмочити репутацію чоловіка.
- Не можеш перекинути жінку — не починай сварку!
- Жінки! Щоб чоловік міцно стояв на ногах, міцніше тримайте його в руках.
- Від ляпасів ревнивої жінки псується колір обличчя чоловіка.
- Не стрибайте в гречку: бережіть її.

Юрій РИБНИКОВ.

Усмішки

КЛОПІТ

— Зник мій татко, — плаче Рема, —
Сльози капують ясні.
— І не втрапиш сам додому?
— Та я втраплю, батько — ні!..

ДОМАШНІЙ ЕЛЕКТРИК

Чоловік на табуретку
Став в брудних чоботях.
— Треба лампочку вкрутити, —
Отака робота.
— Ти б газету, — мовить жінча, —
Підстелив, Іване!
— І навіщо та газета, —
Я і так дістану!

НОВИЙ УЧИТЕЛЬ

— Як новий учитель в школі? —
Цікавиться мати в Олі.
— Та нічого він не знає, —
Весь урок мене питає.

НАГОДУВАВ

Петрик смачно повечеряв,
Влягається спати,
А йому дає цукерок
Любляча мати.
— Ось як виростеш, то будеш
Мене пригощати.
І почув: — Діток буду
Я й сам тоді мати!

м. Світловодськ.

Георгій ПОЗДНЯК.

МІЖ ГУМОРОМ І ГРОТЕСКОМ. Таке ви-
значення дає ссому мистецтву заслуже-
ний майстер народної творчості України
Микола Вакуленко, виставка робіт якого
відкрилась у Києві, в товаристві «Украї-
на». В експозиції — скульптурні фігурки
в стилі української іграшки з глини.
У творчому багатті Миколи Вакуленка є
ціла колекція чортів. Глиняну скульпту-
ру Вакуленка добре знають на Україні. У
республіці за два останні роки відбулося
вісім виставок його оригінальних робіт.
На знімку: Микола ВАКУЛЕНКО.
Фото А. ПІДДУБНОГО.
(Фотохроніка РАТАУ).

ДО КАНІКУЛ

Повернулася зі школи додому Марійка,
У щоденнику вже вкотре червоніла двійка,
Запитав сердито батько у доньки Марійки:
— Коли вже ти перестанеш приносити
двійки?

Засоромлена дитина у куточку стала,
Подивилася з-під лоба і таке сказала:
— Почекайте іще трошки, ось настане літо,
У щоденнику не будуть двійки

червоніти...
А. ВИСОЦЬКИЙ.

м. Кіровоград.

НЕДІЛЯ, 20 ТРАВНЯ

10.00 Серіал мультфільмів про
собаку і півня кінокомпанії Уор-
нер Бразерс.

11.30 «Перемога». 5, 6 частини.
США Фантастика.

13.30 «Спецполіція». Франція.
Детектив.

15.30 «Зоряні кроки». Фантасти-
ка. В головній ролі Майкл Джекс-
сон.

17.30 «Спецполіція».

19.30 «Кафе «Гірський криш-
таль». США. В головній ролі —
С. Сталлоне.

21.30 «Чужі». США. Фантастика.

ПОНЕДІЛОК, 21 ТРАВНЯ

10.00 «Червона шапочка». Пов-
нометражний мультфільм У. Діс-
нея.

11.30 «Ті, хто зник у Бермудах».

США. Фільм-катастрофа.

13.30 «Дама з характером». США.
Поліцейський детектив.

15.30 «Втікати не озирайчись». США.
Комедія.

17.30 «Дама з характером».

19.30 «Кам'яні джунглі». США. Бойо-
вик.

21.30 «Повернення з Рожевої панте-
ри». Франція. Комедія.

VIDEO

Кіровоград, вул. Полтавська, 71.

ВІСІРОК, 22 ТРАВНЯ

19.30 «Коли не рятусь сховище». США.
Бойовик.

21.30 «Сонце, море, хлопці». США.
Комедія.

СЕРЕДА, 23 ТРАВНЯ

19.30 «Око тигра». США.

21.30 «Мене звати Троїцей». США.
Комедія.

ЧЕТВЕР, 24 ТРАВНЯ

10.00 «Дональд і Плутон». Серіал
мультфільмів У. Діснея.

11.30 «Червоне сонце». США. В го-
ловних ролях Ален Делон, Чарльз
Бронсон.

13.30 «Небезпечна доріжка». США.

15.30 «Шалений Макс». США. Фан-
тастика.

17.30 «Небезпечна доріжка».

19.30 «Мисливець». США. Поліцей-
ський бойовик.

21.30 «Школа злодіяства». 1 серія.
Італія. Комедія.

П'ЯТНИЦЯ, 25 ТРАВНЯ

10.00 Мультфільми. Серіал про Май-
ті Мауса У. Діснея.

11.30 «За рифами». США. Пригоди.

13.30 «Воїни». США.

15.30 «Вмирати ніколи не рано».

США.

17.30 «Воїни».

19.30 «Чарлі Веррік». США. Детек-
тив.

21.30 «Школа злодіяства». 2 серія.
Італія. Комедія.

СУБОТА, 26 ТРАВНЯ

10.00 Мультфільми. Серіал про Май-
ті Мауса У. Діснея.

11.30 «Повернення Одиссея». США.
Пригоди.

13.30 «Кіборг». США. Фантастичний
бойовик. У головній ролі Жан Клод
Ван Дам.

15.30 «Ніко». Поліцейський бойовик.
США.

17.30 «Кіборг».

19.30 «Смертельний мисливець». 1 се-
рія. Поліцейський бойовик. Ізраїль. В
головній ролі Іда Яша.

21.30 «Магазин потриманих автомобі-
лів». США. Комедія. В головній ролі
Курт Рассел.

НЕДІЛЯ, 27 ТРАВНЯ

10.00 «Шейм з джунглів». Повномет-
ражний мультфільм У. Діснея.

11.30 «Цар звірів». США. Пригоди.

13.30 «Дух помсти». США. Фантас-
тичний бойовик.

15.30 «Непереможний Нінзя». Японія.

17.30 «Дух помсти».

19.30 «Смертельний мисливець». 2
серія. Ізраїль. Поліцейський бойовик.
У головній ролі Іда Яша.

21.30 «Волоцюга з Беверлі Хілс». США.
Комедія.

«Молодой коммунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітета
ЛКСМ України.

На українському мові

НАША АДРЕСА:

316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Пуначарського, 36.

Телефони: редактора — 2-54-26; відповідального
секретаря — 2-27-65; секторів: комуністичного,
військово-патріотичного виховання — 4-66-79;
культури, моралі та студентської молоді — 2-29-92;
комсомольського життя та економіки — 2-04-84,
4-64-21; спорту — 4-64-21; учнівської молоді —
2-59-82; соціальних проблем — 4-66-79; фотолабо-
раторії — 4-94-94; оголошень — 4-28-96; корек-
торської — 3-61-83.

Редактор

В. ІВАШУК

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України, м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.

БН 03262.

Газета виходить щосуботи.

Зам. № 243.

Індент 61103. Тираж 36 000.